

“Ziemciešu pasakalja”

Dzeja

Zigurds Teikmanis

Balāde par paradīzi.

Poēzija.

Pāri senajiem kalniem, kas slepeni čukst,
Laižas debesu svētība, mākoņu puksts,
Stāsta putni tur, augšā, kur mirdz Dieva pils,
Cik tur mīlīgs ir apvārsnis, gaiss koši zils,
Redzu cerību atskaņas, atbalsis tur,
Kad ir kvēlināts spārnu jau skrējiena spurts,
Maigas trīsas un svārstības vējpūsmās jūt,
Tur kur ārs virmo dievīgi, uzelpo krūts,
Pāri sniegainām virsotnēm - augšā, kur sauc
Dieva eņģeļi atgriezties, pakavi kladz
Taisno zirgiem, kas spārnoti tālībā skrej,
Kamēr sējējs tur patiesīb's atklāsmes sēj,
Nenokavēts tur sapnis par mīlību tvan,
Visi dievnamu zvani tik dzirkstoši zvan',
Uzklāj apustuļi galdus mielastam jau,
Kristus aicina visus un gādīgi skauj,
Tvīksmais vīns lejas kausos, kas svēts, tas tur sēd,
Ar ikvienu, kas sirdsšķīsts, tas tīksminās, ēd,
Bērni piedalās dzīrēs, ikviens izredzēts,
Tiem vairs neklājas skumt, lejā palicis bēds,
Saldi augļi tiek pienesti, saldmē tie gail,
Kad tos tiesā, top līksmi ap sirdi, nav bail,
Visi augļi iekš mūžzaļiem kociņiem aug,
Ļaudīm daļa pie dzīvības koka ir - raug! -,
Stāv tas blakām pie dzidrajiem svētalotiem,
Kuŗos eņģeļi veldzēties, remdēties brien,
Ja kāds pasmeļ to ūdeni, dzīvība līst
Iekšā dvēs'lē, viss gurdums un sirgšana nīkst,
Arī mūžzaļās lapas ir dziedējums īsts,
Tās zeļ plaukumā, aprūpē tās Jēzus Krist's,
Svētā Jēra jau kāzas tur svinētas tiek,

Tanīs piedalās ļaudis, kas vairs neaizmie,
Nomods jūsmains iekš debesīm allažin vald',
Dara visu Dievs, lai dvēs'les varētu balt,
Krietnie gari kā pīlāri dievnamus tur,
Svētais Gars tajos mūžīgu atziņu kuŗ
Par it visu, kas sargājams, lolojams, dārgs,
Ziņu, kuŗa kā dievišķa pavēle sarkst,
Visi ticīgie izglābti, jaunas tiem drēb's,
Dots tiem vairogs un zobens, un josta un šķēps,
Lai tie gatavi allaž ir aizstāvēties,
Atceroties, ka pestījis viņus ir Die's,
Svēta valdība mūžīgu tiesību dedz,
Katra būtni ar blāzmotu apgaismi sedz,
Debess spīdekļi tuvāk par degungal' mirdz,
Viņu spozmes ir pielietā ticīgā sirds,
Bezgalīga ikkatra šeit diena jau ir,
Nakšu nevaids vairs, varētu laikus kas šķirt,
Dieva Jērs iraid gaismeklis neizdegošs,
Uzvarējis kā Lauva tas, kaislīgs un brožs,
Jaunā Jeruzaleme visspilgtāk nu lās,
Svētie parauti augstumos, naidinieks gāzts,
Augšāmcēlusies mīla, kas nemirstoša,
Viņa likta uz klintes, kas neirstoša,
Mīla izpaužas visur, tai spēcīga var',
Katra vienu tā zīmīgi, vēlīgi skaŗ,
Auglīgs lietūs līst paradīzes aprīņkos,
Viņa griba ir dvēseles skaidrībā post,
Katra lāse ir dāvana svētījoša
Vējā, graudus no pelavām vētījošā,
Vidū pilsētas paceļas grandioza pils,
Allaž neskarta, izskats tai makteni cils,
Dārgakmeņos tā laistās kā spožākā saul',
Iekšā viņai ir smalkākās svinību aul's,

Allaž vaļā tā, aicināts katrs tur ir,
Ļaudis dodas turp Debesu Valdnieku dzirt,
Viss tur kopīgs, cits citam ikviens uzticīgs,
Katrs dzied, dej un līksmo, kā dvēselei tīk,
Dieva eņģeļi gādā, lai prieks pilī mīt,
Dižas laimības svētī ikkatru mīļ' brīd',
Pulē zeltītos traukus, kopj dārzus, kas zied,
Daiļā padomā, allaž kas taisnīgs un vieds.

Paradīze šī vaļā ir arīdzan tev,
Tevi aicina turpu jau Debesu Tēvs,
Kas ir izdzēsis Ādama pirmdzimto grēk',
Jēzū Kristū lai taisnības saule var lēkt,
Esi svētīts iekš ticības, Dievs tevi sauc,
Kur it viss, ko vien vēlies, ir debesīs ļauts,
Visi vārti ir vaļā, pa tiem mīla plūst,
Mīla, kurai nekad mūžā nenāksies zust,
Nāc uz vietu, kur varēsi nolikt tu krust',
Esi nesis ko, pacietīgs, padevīgs, kluss.

Serdolika lellīte.

Tu mosties vakarā
Un dusēt ej no rīta,
Kad veries pakarā,
Tavs skatiens ir no zīda.

Daudz neļķu ziedējis
Šīs vasariņas naktīs,
To plaukums dziedējis
Ikvienu, kas nav natīvs.

Tavs krūšu bangojums

Dun atvasaras dzelmē,
Un neatgriežas sūms,
Tam vairāk neatpeldēt.

Tu cirti ugunis
Ar lāsteku no zelta,
Tur bija viss tik īsts,
Bet nu to deja velta.

Kā pateikt manim tev,
Ka dzīve pārāk īsa?
Ka strauts ir kļuvis lēvs
Un satecējis plīšā?

Šķērms guldziens balsī kaist
Kā nenovīdīgs jēdziens,
Un sirdi mētā graizs
Šīs ēras juklais lēciens.

Mēs neatdabūsim
Nemūžam vairs šās dzīves,
Bet vēl pēc gadiem simt
To futūristi šķīvēs.

Aglomerāta polikarbonāts.

Patentu pārvaldes piemēru funkcijas
Skrajmežu saskarsmes kultūras sekcijās,
Apvidus protēžu politisks skrandainis
Sagroza utōpij's līmeņus kantaini.

Disciplīnpadomes miljōnu pilsētas

Sešstūru zvaigznāju otrībās milzētas,
Substitūtžiletas savvaļas patruļā
Sirēnu dzenskrūvēs kārtaini atkuļas.

Izpriecu lēmēju zieģeļu izkārtnes
Smidzina paleogrāfiju pievārtēs,
Provokatīvi un koloratūriski
Piruetes sintezē aizjūras juristi.

Ūperā odekoloni tvan lodžijās,
Kurtizāņofisos sklerozes močijas,
Fuetē filharmōniskākās kupīras
Ūpija aromāt' nodiktē lupīnās.

Turbīnu sōlōdziedājumu futbōlā
Surdīņu tenisgalds oksidē kupolā,
Galvanisks zoolōgs kvintesenčskurbumā
Kinematogrāfisks zondējas urbumā.

Septiņi malki ģiedra ūdens.

Vai mirklis pagājis? Kas as'ras sakrājis
Iekš māla krūkas tās, kur sāpju piliens ass?
Var cilvēks ticēt vien, ka smeldzei nepiedien
Ne rima valodā, ne veldze alotā.

Un briesmīgākā nakts kā kuņģa zarnu trakts
Verd peldzēs atskaņas no ģidras nemaņas,
Pat pielūgtākais kults var šķīsties tāds kā žults,
Kas vēl no iekšas ēd un mūžam neizdēd.

Tu sacīsi - ej nost! - lai plosa gabalos

Šo spriesmi lādēto, šo šķiru skādēto;
No debess lejā slīd kāds zelta puteksnīt's,
Un netaisnākais naids top liegs kā jūras klaid.

Tak bezapziņas spur' pie atbildības tur,
Kur niknums ērcinās un mīla verdzinās,
Un tieksme skabargās ved garu barakās,
Kur slēgots sapnis gulst un nāves ēnā mulst.

Ko šķieties saprotam no mīlām varotām,
Vai esi bijis tur, kur valda likums, burts?
Un nevis Dieva Gars, kas allaž vairāk dārgst
Kā laista cerība, kā pati esība?

Tu nejautīsi sāp's, kas vēl no dvēš'les kāps,
Jo nav tev sūrstējis - ir vienmēr labi viss
Jau bijis, laimināts, ir vainas laibināt's,
Ko niekus? - tev nekad nav bijis jūtu bads!

Vai mirklis pagājis? Kas grēku bakājis
Ir nu iekš manas sirds, kur kremt tas tā kā zvirgzds?
Vairs neprasu nekā šai mūža iztekā...
Vien malkus septiņus, kur ģiedrs ūdens plūst.

Patētiskā sala.
Lēģenda.

Vai zināt salu mūžsenu, kam sirdī dzīves gaisma mirdz,
Kur avots skanēdams vēl šalc un savā pārdabībā irdz?
Tā palos nāve, dzīvība un atdzimšana skalojas,
Kas atron to, tas vairs nekad iekš ceļiem neapalojas.

Vai nezināt - tas laiks, kas bij' mums dzīvot dots uz salas šīs,

Uz mīlestības debesīm mūs savā gaitā aizvedīs,
To vietu visi veidojām, lai atrastu cits citu mēs,
Iekš svētlaimīgām atmiņām mūs sala arvien pakavēs.

Tās nemirstīgā dvēsele vēl kūšā tā kā bangotne,
Tā visa universa pati cildenākā sākotne;
Kas salas gaismu iemanto, tas nāves mūžam neredzēs,
Tas netiks izraidīts no koši zaļojošās Ēdenes.

Nav nozīmes, kas esi bijis tu, pirms sala pasauca
Vēl tevi sūtīb' piepildīt, no pagātnes tā pasaudzē,
Uz viņas krastiem atdzimis tu tā kā austras svētais rīts,
Tavs gars ir jaunām valodām ar šķīstiem stariem nokristīts.

Vai māki atlaist visu to, kas noticis ar tevi ir,
Kas piederējis tev, - tev būs šīm vēsmām klusi atļaut mirt,
Kad mūžība sauks tālāk atvadīties no tā ierastā,
Vēl cerībjuŗa gaidīs, kvēlodama salas piekrastā.

Kad apgaismo tās spožme, durvis nākotnībā atdarās,
Tās ieaicina trōpu siltmes uzplaukstošās vasarās,
Ja esi ziedoŗies iekš laik', lai citi līksmē dzīvotu,
Vairs nebūs tādu vētru, kuŗas kaitētu un sīvotu.

Šeit esi izdziedināts, rūpesti plēn vēja vaļībā,
Tu esi iekļauts mīlas pilnā ģimenē un brālībā,
Nav naidnieks uzvarējis, viņa gars ir satriekts, savaldīts,
Un izārstēts ik sapnis, bijis kuŗš vēl bēdu sazaldīts.

Vissvarīgākie mirkļi iraid šie, kas salā vadīti,
Un dzīvesstāsti arī, kas ir viņas ļauŗos matīti,
Tik neļauj salai kristi nagos krāpniecības viltībām,
Tā cer uz tavu saprātu un dvēseliskām cildībām.

Jel esi salas labais gans, kas devis savu dzīvību,
Lai viņas ļauži iemantotu debešķīgu brīvību,
Tu esi, kur tu sāki, bet, vai nejaut, - tā ir paradīz',
Kur mūža bezgals laimībā ir cēlsirdīgi pavadīts?

Kur augšāmcelšanās kā strāva plūst pa salas dzīslotni,
Var jaunu daļu dziedāt par tās jūras seno ilgotni,
Ja neesi tu aicināts, tev nebūs zemesragu rast,
Kur visas lietas spējamas, kur viss tik dīvs un neparasts!

Jel pagriez laika ratu to un raugi ainas maināties,
Tak vairs no savas sirds mēs mūžu mūžos neizvairāties,
Ir divi spēki salā, divi spēki mūsu dvēselē,
Meln, balts un dzīvs, nāve mūsos kurinās un zēģelē.

Šī cīņa ilgusi tik sen, cik vecs ir ļaužu šūpulis,
Un mūsos deg tās reminiscence un kara upuris,
Bet tikai dzer no strauta, būsi cilvēks pirmais, pēdējais,
Tad raudzīsi - nemūžam tava saule nenorētējas.

Vai nezini - tā asins tevī dzīva tā kā sarkanvīns,
Ka šī ir vieta, kurā mājā nepieradinātais brīns?
Kas, tevi aizskarot, spēj visu tavu dzīvi izmainīt,
Un seno grēku tā kā vilni vēl pret krastu izpainīt?

Tu neesi vairs viens, pat ja tu esi juties vientuļīgs
It visu savu mūžu, ja tas bijis sērs un vienmuļīgs,
Nu ieguvis tu draugus salā, mīlīgā un slepenā,
Tev jaunu drosmi mantot, nebūt vairāk ģirti cepenam.

Ja esi bēdzis prom no patiesības, svēta daiļuma,
To visu gūsi salā, nevaids kur ne sāpju, baiļuma,

**Tiks misija tev dota apņemties un nodrošināties,
Lai salas gaisma sakrālā nemūžam sirdī neizdziest!**

/veltījums seriāla "LOST" komandai/

**«Ardievu, pasaule»
Poēma.**

**Es nāku atvadīties no daiņas plēnošās,
No dzimtās tēvu zemes, kur dravas senošas,
Kur bērniņ's āru skaņās vēl mīnas neatdziest,
Kur allaž gaidīts esi kā mīlā lolots viens.**

**Vēl jaunīb's līksmes balsis kā varavīksne zied,
Tur pavasara lāsēs mirdz joks, vēl neizsmiets,
Tur dvēseļspārni negurst un jaunus ceļus sprauž,
Un iepriecinās katrs, kas bijis rūgti gaužs.**

**Kur salīgšanas maņa no Dieva Gara nāk,
Darbs allaž raiti sokas, sirds ticē cildenāk,
Pat atslābušās rokās rit karsta asins šalts,
Tur saulē saritinās vēl svēts un gudrs zalts.**

**Cik izteiksmīgi čalo tas brīnumainais strauts,
Kas vijas cauri mūžam kā liegs un zinošs auds,
Kaut brīze aizšalc mani, un jūtos garā žauds,
Es pārradīšos sētā, kad pārskries nāves drauds.**

**Šai izšķiršanās brīdī spīts kuņas nezināms,
Kas kūlā deg kā pērmais, vēl neredzētais lāms,
Un neiemītas tekas sauc ilgu iztālē,
Kur sacenšas vēl sapņi, kas nebeidz izgālēt.**

Pret liktenkrauju sitas vēl sirds kā trenkāts klaidis,
Un kājas nes tik viegli vēl vēja šūpu gaitis,
Kad piepēžības vilkme dzen dvēš'li mākoņos,
Es atminos par mīlu, kas sniga saloņos.

Kur pretendējošs slēdziens kā sārts kvēl ziemeļos,
Jo asa smeldze sveiļo vēl visos skriemeļos,
Tā brīdina, ja iešu, tad gaisīs mājupceļš,
Tas nokusīs ar sniegiem, kur ūdens balo mēļš.

Tiks aizskaloti krasti, tie jūrā gāzīsies,
Tur cilvēkmīlestība vairs neiepazīsies
Ar otru tādu pašu, šķīsts vilnis atnāks sērt
Ikkatru dzimto stigu un slēģus cieti vērt.

Ak, Dieva pasaulīte, nu nevaicā vairs man,
Kamdēļ man jāiet projām un neliedz arīdzan
Man atvadīties gaŗi no ļaudīm mīļajiem,
No mēness stariem naktī, tik cili zvīļajiem!

Kur dodos es, nekā nav, ko cilvēks raudzījīs,
Ar' asaru tur nevaids, ko kāds reiz slaucījīs,
Tur valodas vairs nava, tik brīnums dziedinošs,
Un klajums, mīlas slacīts, tik kairi liedinošs.

Tur pretišķību nava, kas dzirkstis tumsā šķīļ,
Un ļaunuma jo दौरa, kas vārdo, ēno, viļ,
Kur debess kāpnes aizved no dzīves krustcelēm,
Var sveikas pamāt soģim, kas negodīgs un zems.

Iekš mēmas bezviltības var katrs mīlināt
Tos mūžus sprēgājušos, kad sals stāj zilināt,
Ar līdzekli, kas episks, var slavu iemantot,

Tas vedina uz ceļa it visus, kas grib slot.

Kad bezmērķība garo, skats augsmē zīmējas,
Tik retais paliek lejā, vēl grēkā timējas,
Uz izkrāšņotiem gaisiem sirds allaž kaistot sauc,
Kur gars var justies brīvi kā sapņu aeronauts.

Vai neskums mana dvēs'le, ja sētas neraudzīs'
Es vairs nekad iekš valstes, kur viss tik svešs un dižs?
Vai vērts tik tiešām pamest it visu pagātnē,
Lai vietu dotu jaunām - tik dīvām tagadnēm?

Skat, pārskrien pāri ilgām tālš aicinājums kluss
Uz debess malu viņo, kur mīla neizžūst,
Un it kā nu pa sapņiem kāds manim roku sniedz,
Tai rokā visas esmes visplaukstošākais zieds.

Nolēmētā un nesatricināmā dzeja.
Poēzija.

Sēd mūžvecs dzejnieks atmatā, tā delnā smērīgs zīmul's dreb,
Un lapkrit's drēgnos vējos trūd kā laiks, kas neglābjami sebs,
Tumst nakts, un zvaigžņu likteni nekas vairs nespēj izmainīt,
Vīrs tiecas ēnas krēsloņās ar ģiedriem vārdiem izgainīt.
Vēl dvēsele ir jauna, viņā spulgo domās svīstošs lēkts,
Kaut pēdas stieg, kur pludo nakšu bezkaislīgais, dzestrais dekts,
Un senas pārestības vīd vēl briksnājos, tās pāsi glūn,
Kaut sirds vēl mīlu sajaust grib, pēc viņas sauc un spēji dun.
Un dzejnieks ķer un raksta vēl par pagājušu jaunību,
Kad neģida tas melu jūras, vervējošu ļaunību,
Kad ļaudis bija laipnīgi un aicināja dzeju sērst,
Un nelūkoja vārd' no vārda atdalīt un šķelt, un ērst.
Šim dzejniekam bij' grāmata, ko karaļnamos lasīja,

Pēc viņa viedā padomā vēl dižciltīgie prasīja,
Tas zināja no galvas svētos rakstus Dieva bijībā,
Tas sakarības izprata ik laika ēru mijībām.
Viņš tādus vārdus turēja, ko citi aizmirsuši sen,
Tam runā bija uguns tāda, kuŗa nekad neizplēn,
Un skats tam bija valdzinošs, kas lika jaunām meičām ģībt,
Virs galvas bija debess vēl, nekad kas negrasījās tīpt.
Tak likten's bija nolēmis pirms laika viņam nosirmot,
Un lika visam viņa mūžam tam gar acīm novirmot
Kā zibeņam, kas īsu brīdi izgaismojis naksnību, -
Tas likten's ņēma sevīm līdzī iedvesmu un lakstību.

Nu dzejnieks mūžvecāis sēd nekustīgi savās atmiņās,
Un viņa melōdiskās as'ras aizrit rudens statiņās,
Un viņa dzejoliši klīst un raud pēc saules zudušās,
Līdz visi zemes vēji aiznes viņus smiltīs putošās.

Tavas sirds poēma.

Tu atvēri dvēseli manu tai naktī,
Kad sadega zvaigznes un pāršķēlās mēness,
Tad attaisnoji mani, pārtrauci akti,
Vairs negrieza mani šās pasaules lemess.
Sirds tava bij' šķīsta kā debesu alots,
Tik kaila kā dievišķa asara rēna,
Un jutu, kaut dzīvē bij' klaiņots un alots, -
Vairs negulstas virsū man pagātnes ēna.
Iekš sirds savas ieaicināji tu mani,
Nekā nevaicājot un neprasot solīt,
Es matīju tevi kā dvēseļu gani
Un nebeidzu tevi diendienā vēl olīt.
Tu satvēri mani, kad slīku es sērās,

Un nelaidi mani klīst vienatnes tekās,
Tavs mīlības plīvurs kā cerībpilns zvērests
Prom aizvējoja visas nolemtīb's sekas.
Tu devi man dzerti no jaunības vīna,
Kas plūda no dižciltīgākajām dzīlēm -
No sirds, kurā nav nekā ļauna vai svīna,
Kur mājo vēl jūtas no cildenām mīlēm.

Cik nepelnīts svaidsījums! Neesmu cienīgs,
Ka nāc manā sētā kārt laulību rotas!
Es saprātā nejaužos atzīts un dienīgs,
Lai mani rij vienīgi saltme un plotas!
Es tikai tās ciešanas pazinis esmu,
Man sveša ir mīla, ko dāļā par velti,
Un mūžus es bijis vien esmu par ēsmu,
Man' sapņi ir dragāti, dīrāti, pelti!

Tak tuvojies manim tu klātāk arvienu
Un apstulbini, klusinot visas sāpes,
Tu dāvini grāciju, pietāti, cienu
Kā eņģelis, nākot no svētajās knāpes;
Iekš sirds tavas dzīslomas asiņu audi,
Kur ticības šaltīs irdz mīlestīb's straumes,
Tās sapnī plūst manī, tik vēlīgi, ļauti,
Iekš samtainas kvēlglāstus sniedzošas aumes.

Tu atvēri dvēseli manu ar jūti,
Kas nepretojas daiļi dievišķai vaļai,
Tu aizliedzi greznoties, dižoties, slūti
Iekš manis vēl mītošai sodrēju paļai;
Bez tevis es zudis šai mijkrešļā miglā
Kā norāvies suns, kurū negaida sētā,
Nu ticu, ka vienīgi tu vari izglābt

Vēl mani, ak, dievīgā, mīlošā, svētā!

Ūda saules gaismai.
Poēzija.

Engēliska blāzma nāk no tevis, saule uzticīgā,
Mirgo universa logi sajūsmā un gaišā trikā,
Pacelts gaviļsauksmes troksnis nāk no žilbinošās gaismas,
Dzirkstis efektīvi laistās starpgalaktiskajā laismā,
Saule, Dieva Gars iekš tevis mīt kā cildenums jo auglīgs,
Tāļi izstarotā telpā izskan Viņa mīlas sauklis:

"Atgriezieties tanī gaismā, kurā jūsu Tēvs ar' mājo,
Uzspodrinot dzīves jūsmu, nemirstīgo, mūžīgajo!
Tur kur neticība sadeg Patiesības liesmu kvēlē,
Nenomaldās vairāk dvēs'les pakrēsotās krustucelēs!"

Tekam līdzās zvaigžņu straumēm, apelsīnu oranžajām,
Savu ceļu nospraudot uz mūžīgajām kosma mājām,
Dzintarotās eļļas svecēs dedzam sadraudzības gaili,
Tiecoties uz neiekarotāko debess juma smaili;
Līdzās komētuguniem, to astēm, plaikšņos virgošajām,
Dziedinājumu mēs ronam katram garam sirgstošajam,
Vizmo mēness piena ceļš kā atbalss sena sapņu jūrā,
Lāsmo kāvi, skaņi kvēlot sava taisnīguma turā;
Pretenciōzi zvaigžņu stari pārslīd pāri planētvāliem,
Uzbangojot gaismas šaltīm, viņu pārdabīgiem paliem,
Šķīstījoša svētkme stājas katrā drošsirdības stūrī,
Laimestības valodas uz izkrāšņotām ārēm urī;
Vakuumā birst daiņu graudi jau no uzlecošās saules,
Nāk no viņas gaismas vēju liktenlēmējs spozmes aulis,
Dvašo dziņas, kairi kaismās, tvano visās debess gaismās,
Pielej visas tumšās spraugas, nokaktus un ēnu plaismas;

Un pa jodelējošajām upēm kuģo eņģ'ļu pulki,
Tie kā jāņtārpiņi laistās brīnumaini, dikti spulgi,
Krāču liesmotajās straumēs aiztrauc līdzī visiem viņiem
Tūkstoš caurspīdīgu būtnu, skalojoties gaišiem viļņiem;
Izšķīst meteōru strēles zibens nakšu atspīdumā,
Esam apgaismības viešņas majestātiskumā tumā,
Dieva Gars kā transcendentāls apstākļis mūs aizvedina
Tur, kur dzirkstī bezgalīgā dzīves straute ūdens pina.

Fantastiskas dziesmu šautras verd no pirmsmūžības lavas,
Elektrificē jau sirdi pasakaini dzīvas strāvas,
Saviļņotas ģismas kūšā dvēs'lēs pamodinātajās,
Uzzied sapņu krizantēmas kosma iztālībās klajās;
Gara prieces mutuļošanā skrej saules zaķēniņi,
Čurkst uz zvaigžņu pōru oglēm viņu zelta medus bliņi,
Izsalkums tiek remdēts visiem galaktiku iemītniekiem,
Atlaiž Dievs it visus grēkus par to pagātnības ziegiem.

Banāndzeltens mēness tā kā siera rausis nakti sargā,
Bet, kad uzvilkti tiek olu dzeltenajie rītasvārki,
Ausma sprēgā koķetīgi, uzmundrinot, iedrošinot,
Ausma - sen jau teikās sacīts - visus noslēpumus zinot.

Svīdumā jau putni čalo, nesaudzējot savas balsis,
Aizvadīta garā nakts, nu plēnē viņa liegi, palsi,
Bravurīgas saules šķīlas lec no karsējošās spodras,
Top it visas tautu tautas mudīgas un garā bodras;
Kolosāla spraigsme rotaļājas gaismas kultās plūsmās,
Rezgalīga atjauta dzimst uzbudinātajās jūsmās:
Gaisma iraid mūžīga, tās Tēvs ir vienmēr mūsos bijis,
Lai mēs aplaimībā dzīvotu, tas visu izdarījis!

Atskaņu haikas.

**Pirmais ziemas sals
Atnāk tā kā klusa balss,
Lauskis spers un kals.**

**Apsnieg ērkšķroze,
Kaila sērsnas atmatā,
Nedzied vālodze.**

**Tikls ausmas stāvs
Savus spārnus maigi kļaus
Vēl pie tavas auss.**

**Dzirkstot sniegpārslām,
Nedaudz sirdī duļ un sāp, -
Ziemu nepiekrāpt.**

**Skauhrs ziemeļvējš
Dziļi dvēš'les stīgas plēš,
Prom uz trimdu vež.**

**Dzimtā zeme raud,
Plāns tai salā viņai auts,
Plosīts, nāvēts, kauts.**

**Polārlāču kults
Stāv pie sasalšanas pults,
Aizšauts durvīm bults.**

**Skanīgs spelgonis
Vēl pie horizonta viz,
Reiz būs beidzies viss.**

Okēana leģenda.

Poēzija.

Jel nebaidies kuģot tai okeānā bangainā,
Zina tas likteņus caurstrāvotus,
Vēl ienirsti viļņvālā, kaislīgi rankainā,
Smeldze un vaids kur nekad neapklust.

Priekš simtaju gadu tas okeāns te krākojis,
Nenogurstoši un nepielūdzam',
To cilvēces dūmotais tvaikonis vagojis,
Atstājot brūces vissālākās tam.

Tas lielgabaldraudus pa sapņiem vēl samana,
Grimstoši burenieki krakšķ un slīkst,
Tiem dragāta aura un šķaidīta samana,
Aprij tos ūdeņu kaps bezgalīgs.

Jau aizslīd tie dzelmē ar dārgumiem slepeniem,
Nojauž par viņiem vien okeāna vaigs,
Un gārdzoši kunksti no gariem nāk drepeni,
Satumst pār viņiem jau ūdenis baigs.

Vai ilgi tu klusēsi, okeān, par cerībām,
Kuŗas nīkst klusi iekš krēsloto dzīl'?
Vai noliegsi visu par ūdeņu derībām,
Kuŗas kā nārastes viļņspurās zvīl'?

Vai nedosi atbilžu laiveniekam, viņam
Nevērsi ceļu starp sēkļiem un nāv'?
Un neļausi sasniegt tā vārgstošām atmiņām
Krastu, kas atmirdz kā aicinošs lāvs?

Tu spītā vēl liesmo, ō, okeān viscildenais,
Pirāti laupījuši dvēs'li tav',
Tak zaigo vēl tevī tas sapnis mīlsiltenais,
Kurš kā sargkaņeivis orkānos stāv.

Kad norimst tav's dusmas, un selgā nakts krēslojas,
Dzirdēt var - sirēnas saldeni dzied,
To daiņas pār matrožu galvām tad pēslojas,
Līdz viņus rauj jūras nāvības bieds.

Ak, neraudi vairāk par sirdīm, kas zudušas
Saltajās straumēs, tām liktenis cits -
Nu viņām, kas mētājoties iraid plūdušas,
Priekšā stāv tiesa un lēmības rīts.

Vai nezini - tevī neviens miris nepaliek,
Ūdeņi tavi nes dzīvību sen',
Un, kūšājot plūsmām, ne dvēsele neaizmiegs -
Vērpētes tirda un mūžīgi dzen.

Nu šļakatās veldzējies, okeān, tu, dārdošais,
Valdonīgs esi un būsi arvien,
Vēl vēro, kā laiks, visu kvēlais un pārdrošais,
Dziļi iekš tevis kā neprātā skrien!

Ar putotām cepurēm līgojos, ilgojos,
Zeltīto zivi es lūkoju ķert,
Bet atmieķšķējoties es vienīgi zilgojos
Valgmē, ko vilnis grib svaidīt un sērt.

Un mīla tiek kūlāta vējos un nedienās, -
Palaidu viņu ar jachtu prom traukt,

Vai izklūs reiz viņa no mirkstošās ēnienas,
Ļausies, lai varu es vēlreiz to saukt?

Reiz, okeān, tu šķelsies uz pusēm kā leģendā,
Dzelmē es laidīšos mīloto rast,
Tur uzmeklēšu trūdus gulstošo aģendu,
Rakstīts tur plēnējis būs viņas vārds.

Es vaicāšu alģēm, kur dus viņas mirstīgās
Atliekas, klātas ar zālēm un smilt',
Tad nesīšu viņas vēl atspulgos dzirkstīgos,
Mūžīgi viņi lai aijā un sild'.

Jel nebaidies kuģot tai okeānā taisnīgā,
Mūžam tas neklūdīgs, viedīgs un spējš,
Vēl važo ar mani iekš bangām jo kaismīgām,
Raugi, kā maldugunus ūdens dzēš!

Teiksma par elles kurtuvi.
Poēzija.

Kur dievišķais sods neizkvēl vairs nemūžam,
Kur pekle splauj uguni verdošām slūžām,
Gārdz mirstoši gari iekš nolemtas kvēles,
Tiem izrautas sirdis un izgrieztas mēles.
Klīst sodrējos dvēseles salpetra liesmās,
Tās gaudo kā aizkauti vilkaši briesmās,
Tur vaimanā jupji vēl nāvīgās bailēs,
Kur ciešanu sāpes nekad neizgailē.
Griež zobus tie nelaimīgie, kritušajie,
Tos murgi un nelaimes mūžīgi vajā,
Slīkst uguņu jūrā ik netainais, melis,
Ik grēkpilnais, nešķīstais burvis un velis.

Nav gaismas tai ellē, kur kurtuve kuŗas,
Tur mūŗīgas mocības dvēselē duŗas,
Kas atzinis ļaunuma netiklo varu,
Tas mērdējis dvēseli, miesu un garu.
Jods saņēmis tiesu iekŗ pavarŗa baissa,
Smok bezcerē viņŗ, viņŗ kalpi bez gaisa,
Kliedz mutuļos dūmu tie neprātā baigā,
Ij dienu, ij nakti tie bļaurī un klaigā.
Par vēlu ir noŗēlot, atzīties grēkā,
Kad saslēgts tu esi Diev' dusmības slēgā,
Bij' laiks tevīm dots, tak tu staigāji miesā,
Nu nonācis esi tu bargākā tiesā.
Lec dzirksteles dairas no sodības laktas,
Ir dzīves no dzīvībām dzīvākām zagŗas,
Glūn rēgi no spocīgiem tumsības kaktiem,
Mudŗ ēnainās tekas no ērcēm un blaktīm.
Nav pazemē saules un mēneŗa gaismas,
Tur loŗņā vien krupji un odzes, un baismas,
Un suņi tur, vaŗoti rūsainās ķēdēs,
Smilkst bezpalīdzīgi vēl sērgās un ēdēs.
Klaudz likteņa rati jau, dzelŗaini, pikti,
Te miera nav, nebūs, - ne gulēt, ne migti,
Ne acu te aizvērt, ne atelpas gūti,
Vien konvulsijās locīties, kliegt un pūti.
Te zuduŗās dvēselēs plūst naida niknums,
Un dūŗu ir pārņēmis ļaundabīgs sliktums,
Dziest mīlīgās jausmas, kas virszemē mājo,
Uz stūŗa ikkatŗa bēds klāt neatstājoŗ.
Jāŗ tumsības prinči te, zvaigājoŗ, ņirdzoŗ,
Sen dzisis ir eņģeliskais viņŗ mirdzums,
Vis' mūŗu tie zināja - iet tie uz elli,
Sen atstājuŗi savu lūgŗanu celli.
Kā darvaina, ogļaina atriebes sula

Tek ugunī žulte no paš' belcebula,
Un nakts kā no melnākā apavu smēra
Līst zaimpilni, pašlepni iekš Lucifera.
Dievs iespēju devis bij' atgriezties ļaudīm,
Tak gribēja viņi vēl grēcības baudīt,
Tie neatzina pašu vienīgo Kungu,
Nu saņēmuši Viņa bardzības rungu.
No Dieva tie krituš' kā eņģeļi lepnie,
Un izraidīti tie no Ēdenes sepniem,
Pie Debesu Valstības nebij' tiem daļas,
Nu izraud tie likteni asarās sālās.
Jau grēks viņus kremt visos locekļos sīvos,
Tie paradīzi nemūžam neapdzīvos,
To augļus un ražu plūks ļaudis, kas krietni,
Vēl ejot pa taisnības svētuma ietni.

Psīcholōģisks trilleris.
Poēzija.

Duravas kā slietņiem slietas,
Nav vairs smadzenēs pat vietas
Prātvēderu mistrojumiem,
Atskaņām un vārdiem glumiem,
Cita spēkā esi jautis,
Kā ar apātiju kauties,
Režģu cīņas skrajā biežnā
Esi vēries šķīstā viešnā,
Tā ir atnākusi klātan,
Neredzēti neapmāta,
Pažobeļu dejotāja,
Dieva neapmelotāja,
Sauc tā tevi vārdos dīvos,
Sāpju ceļos efektīvos,

Saldās dabas mīļā krause
Visus augļus samet kaudzē,
Ieved asos kazenājos,
Kuņus dziņu spīti mājo,
Saērķšķoti, saskrambāti,
Viņu ceļi izdangāti.

Netici nevienam vārdam,
Nelec iekšā maldu sārtam,
Viešņas acu kailā lēsma -
Tikai plēsējzivju ēsma,
Naktīs, kuņās atgriezusies,
Viņa tikai viltu uzies,
Klaidu lejas sīvā kraujā
Sauc tā laika beigu pļaujā,
Nepatiesā netaisnībā
Raugies, kur klīst ilgu dzīpars,
Seko viņa domu klāstam,
Varas tronim neapgāztam,
Pagātnības džungļu vārdes
Kurkstot zīmēs sapņu kartes,
Kuņas paudīs pusnakts čukstus,
Dārgumi kur slēpjas dūkstīs.

Atron viešņas dvēselīti,
Lai to neatron vairs citi,
Skati viņas pirmsākumu,
Augļi tās vai nav iekš kumu.

Neizzūdošs trauksmes signāls
Sasien pēkšņi sirdi siknā,
Gaužas krūtīs smeldze krasa,
Skanot tā kā marakasi,

Veltīgs aicinājums garā
Aizskrien visai dzīvei garām,
Kārās mūža novakares
Aizklīst bezpajumtes ārēs,
Viešņa smaids liderīgi,
Sasienot ar mīlas stīgām,
Viņas nomirstošie vaidi
Dzīslā, kamēr nāvi gaidi,
Moka tevi cauri laikiem
Viņas kapu bālie vaigi,
Atgādinot to, ka bijī
Tas, kas galu izdarīja
Viņas elpas ģiedrai dziesmai -
Juteklības saldmes liesmai.

Pazūd saules dziļā guba,
Noasiņo skūpstā lūpa,
Tava asins tek pār viņu -
Sastingušo dievgosniņu,
Krēslas apmetnis kad kļaujas,
Bārām as'rām pielīst saujas,
Vēlies tomēr traukt uz gadiem -
Tur, kur cēlā viešņa pati
Nāca, tevi lai prom vestu,
Kazenāju skavās plēstu,
Jo tās sāpes bij' tik skaistas -
Visos dvēš'les ceļos plaistas,
Dziedējošas, kļiedējošas,
Tvīksmaini tās biedējošas,
Aicināja tevi zīties,
Vēl pēc viešņas sapņiem dzīties,
Tak tu tvēri trulu dunci,
Uzšķērdi tu viņas punci,

Visas iekšas izvandīji,
Savu veiksmi izbandīji,
Cerot rast tur emociju
To, ko viešņa savlaik rija,
Aprijet ar' visu tevi,
Visu to, ko viņai devi.

Tak iekš viešņas asintiņām
Tikai sēra lietus līnā,
Nav tur pārļu, nav tur spozmes,
Būtu ja tev tāda osme,
Kā ir dzinējsuņam gudram,
Kustībām tad, makten šutrām,
Nerastu tāpat nenieka
Viešņas nokautajā triekā,
Kurā nu tā dus iekš tavām
Nāves atriebības prāvām,
Mūžam valdzinoši šķīsta,
Pārpasaulīgi tā īsta,
Klimtīs viņa tavā dvēs'lē,
Nenomaksātajā meslā,
Rēgosies tā pusnakts tumsā
Tā kā asiņaina kumza.

Kad draugi aizbrauc tālumā,
Sirds sitas ilgu skaļumā,
Vien atmiņa ir palikus'
Kā atgādinājums jo kluss

Par mīlas laikiem dēkainiem,
Par sapņiem dzintarsveķainiem,
Par jaunām dziesmām daiņotām
Un jūtām neiesaiņotām.

Kaut būtu sētā palikuš'
Jūs, draugi, lai jums svētīts mūžs,
Kad braucat pasaul's plašumos,
Kas nezināmu ražu dos.

Lai dziesma sirdī neapklust,
Kā mūžīgs saderības krusts
Lai viņa allaž līdzī iet,
Iekš viņas sāpes slīciniet.

Mēs būsīm kopā mūžībā
Kā mīlestības glužībā,
Kur ticība zels valdībā,
Kur zudīs tiesā maldība.

Es lūgšos, lai mēs kopībā
Vēl esam, svētā domībā,
Kas aplaimību mierā gūst,
Kas priecinātu visus mūs.

Kad draugi šķiras, sirds mazliet
Par ilgām debešķīgām dzied,
Kur mīlas kvēle nebeidz kaist
Kā sapnis, visu skaistākais.

Balāde par Nou.
Poēzija.

Senos laikos dzīvoja kāds taisns, patiess vīrs,
Sauca to par Nou, prāts un gars tam bija tīrs,
Ieguvis tas labvēlību Dieva acīs bij',
Palika tas uzticams, kad dienām lietūs lij'.

Neģēlība, samaitātība bij' radusies
Ļaužu sirdīs, apgrēcība tur bij' krājusies,
Domas visiem bija ļaunas, cietas bija sird's,
Cilvēks bija izvēlējies, lai no Dieva šķirts.

Kamēr slīga cilvēcība dziļā tumsībā,
Noa lūdza karsti Dievu gara klusībā,
Audzināja savu saimi Dieva bijībā,
Kamēr slīga cilvēcība kaunā, rijībā.

Dievam kļuva žēl, ka cilvēku bij' radīj's tas,
Redzot, ka tas izvirtības valgos satīstās,
Dievam as'ras riesās, matot nežēlastību,
Vilās ļaužos tas par viņu dvēs'les prastību.

Nodomāja savā sirdī Dievs un nosprieda -
Laiks ir visas dzīvās radībiņas norietam,
Sūtīšu es grēku plūdus, skalošu es zem',
Lai tā jaunu šķīstību no ūdens vāliem ņem!

Lai tā atdzimst jaunai dienai, tad kad ūdens žūs,
Vieta ticībai un svētumam tad zemē būs,
No nekā lai ronas gaisma, jauna pasaul's valsts,
Kurā būšu es pats visu svarīgākais balsts!

Teica Dievs tad vecam Noam - būs tev šķirstu tēst,
Jo es esmu nolūkojies zemes virsu mēzt,
Sūtīšu es plūdus, taču tevi saudzēšu,
Tavu cilti mīlestībā allaž audzēšu.

Lai top gatavs šķirsts, kad lielie grēku plūdi nāks,
Tad kad vilnis aizraus cilvēkus un zvērus traks,

Esi savā laivā kopā tad ar ģimeni,
Kad es celšu augšā visu jūru līmeni!

Nem tad vēl no katras dzīvās sugas vēl pa div',
Lai tie vēl pēc mana lāsta vairojas jo dzīv',
Tev būs apdzīvināt jauno pasauli pēc tam,
Kad būs aizskalots ikkatrs tumsonības nams.

Pārtiku ņem ilgam laikam sev un dzīvniekiem,
Tiem, kas lido, rāpo, skrien un tekalē, un lien,
Šķirstu taisi izturīgu, lai tas nenoslīkst
Dzelmē, tur kur grēka alga nāvē mirs un nīks.

Noa darīja, kā teicis Dievs tam nule bij',
Šķirsts drīz tapa gatavs, lietus aumaļām tad lij',
Zemes aloti tad izsprāga, un debess plīs',
Gals jau nāca cilvēkiem un lopiem visai drīz.

Noa glābās kuģī līdz' ar radību un saim',
Zuda dzīlēs nekrietnība, meli, lāsti, zaim',
Izdeldēja Dievs it visu, ko bij' veidojis,
Velti tas no pasaules bij' mīlu deidojis.

Ilgas dienas, ilgas nakts ūdens nekritās,
Lietus lija, alots virda zemēs aprītās,
Tad, pēc mēnešiem, šķirsts Ararata kalnos skrēj',
Lika Dievs lai ūdens žūst, lai aizpūš straumes vēj'.

Debess aizvērās, un strauti lieties mitējās,
Noa tad, vai zeme ir, tad redzēt vīdējās,
Sūtīja tas kraukli, bet tam nebija, kur sēst,
Balodi tad - raudzīt, vai var jaunas zemes lēst.

Dūja neatrada zemes, šķirstā atgriezās,
Taču otrā reizē knābī tai bij' olīvzars,
Trešā reizē vairs pavisam neatgriezās tā -
Noprata tad Noa, ka tam priekšā zeme stāv.

Noa noņēma tad šķirsta jumtu, vērās tad -
Pasaule bij' nožuvusi, staigājama pat!
Kā Dievs bija pavēlējis, visa radība
Iznāca no šķirsta jaunā dzīvē, kādībā.

Noa uzcēlā tad altāri un upurēj'
Dzīvniekus tam Kungam, smaršas aiznesa tam vēj',
Patika tas Kungam, sprieda tad pie sevis tas -
Nenonāvēšu vairs ļaudis plūdu žēlabās.

Kamēr vien būs dienas zemē, nemitēsies vairs
Sēšana un pļaušana, un sals, un karstums kairs,
Diena, nakts un ziema, vasara - viss būs, kā lemts,
Būs, kas dzīvos laimē, būs, kam arī sirdī kremt.

Tad Dievs darināja derīb's zīmi debesīs,
Plūdus ka nekad vairs zemes virsū nenesīs,
Varavīksne atmirdzēja cēla ticībā,
Dievs bij' visu izveidojis savā līdzībā.

Nakts balāde.
Poēzija.

Šai mistiskā naktī spīd mēneša lielums
Kā cukurots, medainīgs rausis,
Jau tumsībā izdalās krēslainīb's mielums,
Kam spicētas klusuma ausis;
Krīt atblāzmas jumi pār mīklaino mežu,

Tur aizklīst vēl saulrieta pēdas,
Un mēness sviež ēnu pār kokgaliem klešu
Iekš starmeša jutīgas vēdas;
Trauc eņģeļi iekšā iekš sirds mēnesnīcai,
Tur atron pa svētībai slepus,
Tad izmet sav's zvaigžņotos tīklus pa nīcām,
Dzied sentēvu varoņu epus;
Mirdz ziemeļos kāvi, tur aizlido vārdi,
Ko diena čukst, laižoties miegā,
Vēl pamalē ducina pārkoņa dārdi
Tai pusnaktes klusumā diekā;
Jel šķīstait nu, zvaigznes, ik svešnieka domas,
Kas klejo pa ēnainām tālēm,
Un palaidiet viņas vēl ziedošās ļomās,
Pirms pārklājas visas ar gālēm!
Es cerības lieku uz jums, visu zvīlās,
Ka gaismosiet svešatnes baismas,
Ka pildīsiet margotu laipnību, mīlās,
Ik apziņā atstātās plaismas;
Kvēl ticība tumsā kā svaidīta liesma,
Tai piemīt nakts sardzības ziņa,
Un sirdi nu pārņem tā savādā viesma,
Ka viss, kas vien atlicis, - mīņa;
Es paveļos augšup, kur aiztraucas sapņi
Kā ilgotas mīlestīb's brāzmas,
Kur debesīs aizved tie dievišķie kāpņi,
Viss zaigo, bet lejā vien lāsma;
Te smaršo vien rudeņa vīstošie ziedi
Kā nepieradināma daile,
Un klimst pāri laukiem sen miruši biedi
Bez sūtības, jēgas un bailēm;
Es izvēlos vairīties šonakt no briesmām,
Kas glūņā no aklajiem kaktiem,

Un slīgstu iekš atblāzmas šūpuļa dziesmām,
Kas važo pa zvaigznāju traktiem;
Ved mani pie miera tu, naksnīgā upe,
Un ieaijā mīlīgos glāstos,
Lai varu es beidzoti iemigt bez rūpēm
Vēl tavējos smaršīgos krastos;
Un, ja pat šai naktij vairs neredzēs gala,
Tad palikšu mūžīgā dusā,
Tad nejutīšu es nedz tumsas, nedz sala,
Vien daiņošu izpausmē trusā.

Dievs apstaigā namus, kas snauž saldā miegā,
Un lūko pēc nomoda augļiem,
Un apmaina kūtrajās lūgšanas pliekās
Pret dziesmotiem slavotnes saukļiem;
Tur būdiņā kādā vēl māmuļa lūdzas
Pie svečliesmas, raustīgas, kailas,
Lai aiziet prom nedienas, trūkums un drudzis
Un nolaižas svētības gailas;
Dievs uzklausa viņu un atnes tai zvaigzni,
Kas aizdzen ik postu un sērgu,
Ar brīnišķu dvašu un zibeņa plaiksni
Tas patriec ik lāstu un mārkū;
Nu ciemā līst teikšanas, cienības cilums,
Un naktī rit dzīvības jūsmas,
Most debesīs pārdabīgs, izstarots mīlums
No dievišķas atziņas plūsmas;
Un tumsa vairs nešķiet tik bieza kā nule,
Un naktsputni skandina gaisu,
Pret netaisnību, grēku gulst Dieva dulle,
Tā nes mīlestību jo kaisu;
Šai mistiskā naktī irdz debesu strauti
Vēl, meklējot pamiera ķīlu,

Ka, tad kad drīz klusīs nakts vaidas un gaudi,
Sirds kristīs ar jaunaju mīlu;
Tic radība visa - rīts degsies kā kristāls,
Kas nesūbēs vairāk iekš tumsas,
Tad modīsies nostalģisks sapņojums iztāls,
Ko neapdraudēs ēnu gumzas;
Jau sārtojas debesu ģiedrajās telpas,
Svīst gaisma kā šķidrums no zīda,
Un paceļas lidoņi spārnos, met ķelpas,
Vēl diena ir neiepazīta.

Tik pie Tevis.

Izstaigājis ceļus ilgus,
Tumšās naktīs maldījies,
Pavadījis gadu ciklus,
Zemojies un valdījies

Esmu, Tevi meklējoti,
Skrējis aklās sajūtās,
Cerot iegūt mīlas poti
Nolemtībās vajātās.

Tak mans ceļš ir vienmēr vedis
Tik pie Tevis augstumos,
Kur Tu godā svēti sēdi,
Pieņemot mūs, atstumtos.

Neaizmirsti savus kalpus,
Pasaulītē klīstošos,
Dāļā viņiem prieka alpus,
Dzīvūdenī mirkstošos.

Cere nepamet mūs kaunā,
Meklējam kad Tevi mēs,
Zinot to, ka dairais, ļaunais
Mūsos varu nesvinēs.

Izstaigājis ceļus garus
Esmu, Tevī tiecoties,
Esi dzēsis laikus bārus,
Mīlestībā sniedzoties.

Tik pie Tevis, Tavā Garā
Īpašumu esmu guv's,
Tavā svētlaimīgā ārā
Esmu debesīm es tuvs.

Ticiet, ļaudis, uzmeklējiet
Nenīcīgo artavu,
Aiznesīs jūs tāļi vēji
Prom no Jūdas kartavu.

Smejas ausīs rīta blāzmās,
Līksmē naktis pagaisīs,
Nevaldāmas dziesmu gāzmas
Mūs ar mīlu apkaisīs.

Senie lāsti irs kā pelni,
Celsies sirdis debesīs,
Dieva labestīgie delni
Pavasari atnesīs.

Izstaigājis ceļus esmu,
Tiecoties pēc prāta Tav',

Tagad zinu - tādu lēsmu,
Kā ir Tevī, citur nav.

Vīturo, actek, pats tek ūdens,
Mutuļo lāstek', lāsts deg gludens;
Prievīte sauļā, Gaujā rudens,
Sieviete kauļā, pļaujas puten's.

Šķēpeles greizas, feisā bailes,
Vērmeles beidzas kreisās knaiblēs,
Kolorīts acteks sasegs smailes,
Dolomīts Kazbeks pasēks ailēs.

Kumeļi griežas, sviežas gaisā,
Sumeļi ciešas, viešas maisā,
Kāpuro, kūtrā sutra baisā,
Gāmuro, jurtā kurtā aiza.

Skriemeļi vīpsnā īstā līksnā,
Ziemeļi vīstās cīpslas siksnā,
Dunduri vaicā Laidzā mīkstā -
Punduri aizdzen, eicā, rīksnas?

Virpuļo vecāks acteks kreilis,
Irbuļos ecēts atslēgts peilis,
Mūžīgais gunis rūdīs sveilis,
Dūšīgais sunis - krūtīs špeilis.

Jakutijas ragutiņas.

Bezprātīgais aligatūr,
Pārdozētais superdatūr,

**Smieklī jūsu nešļaviņās
Aizbrauc sala ragaviņās.**

**Cienījami mākslinieki
Nesaprot, kas iraid ziegi,
Aiztrauc sala ragutiņas
Projām tālā Jakutijā.**

**Sabirst visas ekseleces,
Ziemeļjūrā sasalst mencas,
Sala ragaviņu slieces
Tikai eskimōsus priecēs.**

**Iglas izkūst ķieģeļcepļos,
Atzinība sadrūp stebļos,
Ledus izkušanas ātrums -
Sala ragutiņu bādrums.**

**Nepieviliet ragutiņas,
Ziemeļzemju pakrūtiņas,
Indiāņu saltās šķavas
Nāk no sniega saldētavas.**

**Līdzinaities ziemas lauskam,
Arī ragaviņu plaukstām
Pietrūkst siltas vasariņas -
Aizbrauc sala ragaviņas.**

**Aligatōrs tanīs sēdies,
Bet nav datōram, kur dēties,
Aligatōrs klibu-klabu
Izglābj ragaviņu dabu.**

Ved uz siltām zemēm viņas -

Jakutijas ragutiņas,

Tur tās gaidīs eskimōsi,

Pasniegdami viņām rozi.

Ezermalas zeltenīte.

Liriska poēma.

Ezermalas zeltenīte, koša tava dvēselīte,

Līgojies kā niedre smuidra, vizi tā kā vēdzelīte,

Saules stari tevī dzirkstī, maigas tavas rokas, pirksti,

Kamēr valgumā tu mirksti, kvēl tev sirdī ilgu birkstis;

Dājā pasaulei tu daili, neskartu un gluži kailu,

Tēš tev viļņi pielūdzēji baltu putu laivu smailu,

Mīti spožā brīnišķībā, mīli katru vēja dzesmu,

Vēlos, lai arvien tu zini - es šepat tev blakus esmu;

Mīļā gaismas auklējumā sēdi tu uz akmens gluma,

Raugies pļavas ziedu skūpstos, kuŗi ceļas debess jumā,

Katrs mirklis tavās acīs kā ar dzīvūdeni slacīts,

Tavas lūpas kairi smaida, stāsts tavs paliek nepasacīts;

Liderīgi putni gaisā pārlaižas pār viļņu aizām,

Izplūst tava nāras balse nevainīgā līksmes aisā,

Sajūti, kā spozme lejas tavā pietvīkušā sejā,

Dzirdi - Dievs tev mīlu izpauž bezgalības tāļu dzejā;

Garām aizskrien raibenīši, nevaldāmi strauji, glīši,

Zini - meklēšu es tevi, atradīšu visai drīzi,

Gulsimies mēs liedadziņā, galvas likdami uz ciņa,

Novīs tevīm saule pati zvaigžņu ziedu vainaciņu;

Ezers plūdīs lēni, rāmi, diena ritēs nemanāmi,

Sirdis krūtīs pukstēs karsti, liesmos mīlā nevaldāmi,

Aptveršu ar savu dziesmu tavu nosauļoto miesu,

Sarakstīšu romānu par tevi zelta vākos biezu;

Ezermalas zeltenīte, manas dvēš'les asinsrite,

Aplido jel manu pļavu tā kā salda medusbite,
Tavas dzīslas vīna pilnas, sirdī vītero tev dzilnas,
Visa dzīvā radībiņa klāt pie tevis glaužas, sildās;
Šļaksti manu augumiņu ūdens gara brīnumiņu,
Veldzē mana prāta aso, ieilgušo jūtu cīņu,
Kaisi lāses manā mutē, kamēr atnācis nav rudens,
Kamēr ezers salnās nevaids kļuvis bezkaislīgs un gurdens;
Izteic remdējošās ceres, tās par aplaimi mums derēs,
Kamēr nepasauc mūs ziema ezerrožu ziedu bērēs,
Nirsti ūdens ģiedrā zīdā, kamēr nejūt saltā īda,
Ļauj, lai bangas mīlu skalo, skubina un mazliet dīda;
Jūsma burbulīšos žiglos garu apņem dievišķs tiklums,
Pazūd bailes, dusmas dzelmē, aiztek grūtdiena un biklums,
Jokus puto viļņu šaltis, metot gaisā jestrās paltis,
Mīlasvārds briest sirdī auglīgs, dzīvesvieds un nenomaldīgs;
Kāp uz ūdens lēpju takas, spozmi smel no saules akas,
Lēpju ziedi mirdzēs spilgti tavās dzidrās acīs lāgās,
Aizved mani vidū selgas, droši satverot aiz elka,
Atdzīvoties dod man vēl no sava mīlestības malka;
Maudīsim mēs visu dzīvi, kamēr izaugs spuru plīvi
Mums kā zivīm lidojošām, nekaitēs tad vēji spīvi
Nedz mums vakarā, nedz rītā, peldē, karstu jūtu tītā,
Sasilsim no siržu kvēles, nesasalsim ziemas lītis;
Smaidi, lejot manī gaismu, brīvestības dziņu laismu,
Naktij iestājoties, krastā aizkur ilgu sārtu kaismu,
Katrā smiltīs liktā pēdā piedzimst sadraudzība svēta,
Ezers skalo mūsu kājas, dziļdomīgi tumsu pēta;
Naktij savas burvestības, atdot tevīm tās tai gribas,
Nāra, zeltenīte, tevīm pieder ūdens bezgalības,
Noslēpumus viņām stāsti, atklājas lai senie krasti,
Kuņi spīdēs cauri naktij dzintaraini neparasti;
Austot rītam, pamodini mani tad, kad smaršos lini,
Noķeršu tad treknu līni, malkas aiziešu uz grīni,

Brokastā uz ogļu gailes, vēl pirms dziedās ciemā gailis,
Uzkarsēšu mīlestību, jūsmošu par tavu daili;
Ezermalas zeltenīte, ūdens vizmas dieveklīte,
Mīlestībā nedziestošā, sirdsžēlīgā Afrodīte,
Ezerviļņu pavēlniece, dārgākajā dvēs'les tiece,
Esi mana lielākajā sirdes atveldze un priece!

Tu, bezemocionālais laikapstākli,
Kaisti miesā vēl kā naglis,
Tavi vārdi, visai akli,
Dzied no sērējušiem kakliem.

Tā kā leopardādas kažoks
Esi nāves smārdā važots,
Kad tu kapu sētās važo,
Uzglūn tevim pulka bažu.

Apsmērējis esi melniem
Savu dārgo sirdi pelniem,
Nu starp bezsaknīgiem celmiem
Centies vairīties no velniem.

Kad tu smeļ kā nesamanīgs,
Liecies truls un ķerts, un badīgs,
Liktenis tev neizpatiks,
Galā sods būs visai sātīgs.

Šķītīs tev, ka esi gājis
Palīdzēt tiem visiem vājiem,
Gaidīs tevi tikai haji -
Domu atšķetinātāji.

Bliezīs zibens tevi nostan
Iekšā bēdu lejas postā,
Saslēgs tevi melnās jostās,
Lai nekad tu nepamostos.

Laikapstākli bezemocionālais,
Nu tu Abadōnā palaists,
Un tavs mūžs, it visu cēlais,
Satumst jau kā vakars vēlais.

Tu apstājies augstajā ziemeļu kalnā,
Kas ietinies pirmajā rudenā salnā,
Tev sasala as'ras kā briljanta rozes,
Kas, visam par spīti, vēl dvēseli gozēs.

Man pamira sirds, kad tu aizgāji projām,
Es sasaistīts mokos nu tvaikoņa kojā,
Mans ceļš cauri ledājiem tālāki vērpjas,
Un tavējā mīla vien dūmakā tērpjas.

Sen pagaisis mantojums, cerību pilnais,
Un rokās tik sagrābtas atribes milnas,
Cērt apziņas nakti simt pātagu saltu,
Un dvēselē virmo simt okeāna paltu.

Tu apstājies lapkriša dzeltenā zemē
Un nodevies zeltainās matcirtas ķemmēt,
Tad as'ras kā briljanta rozes vēl gaila
Kā vientuļa, maldīga zvaigzne jo kaila.

Es nesaticis tevi bālganā ārē,
Mans sapnis ir sastindzis viņnainā marē,

Krūts, akmenī vērtusies, elpot vairs nevar,
Bet cenšas vēl mīlēt un negurt, un nevārgt.

Pie zemes sirds knūpusi, tausta tā grīdu,
Kur varbūt jau staigāsi tu citu rītu,
Salst iztēle bikla kā spelgoņa lāsti,
Salst cerību okeānu vizošie krasti.

Tu apstājies sniegpārslas atspulga varā,
Ko, mūžīgās ziemas, ar dvēselēm darāt?
Vai spēšu iekš jums sildīt mīlu, kas turas
Vairs tikai pie ziemeļvējpluinītas buras?

Mums jādodas ir atpakaļ,
Kur lakstīgalas neaizmie, g
Arvien kur dzenis naktis kaļ,
Kur mūsu takas neaizsnieg.

Kur gaida džungļos degošs sārts,
Ir mūsu ceļam jāaiziet,
Mums jāizspēlē ir tā kārts,
Vēl kamēr saule nenoriet.

Kur tumsības un nāves nav,
Ir mūsu ceļam jālokās,
Jel dzirdi manu balsi, klau, -
Mums nebūs vairāk jāmokās.

Es zinu vietu, kur ir mežs,
Kas sargā dvēš'les pamestās,
Kur pagātni tas Kungs jau dzēš,

Kur nav nevienas kapsētas.

**Jel seko jūras plūdumam,
Uz noslēpumu salu skrej,
Kur visu mīņu zudumam
Dievs jaunu dzīvi virsū lej.**

**Mēs vietu atradīsim to,
Kur mīlestība neizplēn,
Kur veco grēku pirmdzimto
Dievs izdeldējis ir jau sen.**

**Mums jādodas ir atpakaļ,
Nekas kur nevaid uzrakstīts,
Kur krastus skalo ūdens sāļš
Kā neatminams, mūžīgs mīts.**

**Mēs sagaidīsim ausmu tur,
Kas pateiks, ka ir sameklēts
Tas guns, kas sirdī mīlu kuŗ,
Kas allaž nevainojams, svēts.**

**Bij' jāatdod mums reizi viss,
Lai nokļūtu tais debesīs,
Un saprotam mēs visai drīz -
Tur katra zemes brūce dzīst.**

4 8 15 16 23 42

/seriāls "LOST"/

Hei, vasara kaismā, tu nedomā aiziet

Vēl, svelme ir dvēselē tavā,
Ak, priekpilnās dienas, jūs vēl neizgaisiet
Un rotājiēt līdumus, pļavas!

Hei, vālodze krāšņā, vēl dziedī par cerī,
Kas vasaras naktis jau daiļo,
Un laidies iekš dziesmas pār saulaino vēri
Bez noguruma un bez baiļu.

Hei, dzintara krasti, jūs blāzmojat tumsā
Kā neticams mīlestīb's romāns,
Un, kamēr pār zemi vēl mijkrēslis klumzā,
Aiz likteņa ielikts tiek komats.

Es sapņoju vasaras karstākā tonī,
Zib iztēle sulīgiem augļiem,
Un ezera noslēpumainākā donī
Krauc sentimentālākie kraukļi.

Hei, sirdskairā suta, tavs lietūs ir svelmīgs,
Kad līst tas pār kūpošu kaklu,
Tavs prāts ir jo neizdibināms un dzelmīgs,
Tas kļuvis par pasaules naglu.

Hei, vienkāršā tveice, kur rudenī līksies,
Kad atvasariņa sauks atkal
Jau uzvilkt tos plānākos kreklus un bikses
Un peldsezōnu no jaun' atklāt?

Hei, vasara kaismā, tavs nodoms ir zināms -
Tu negrasies atstāt mūs saltmē;
Tavs aizejošais gods ir mūžīgi svinams
Šai ogu un ābolu saldmē!

Meitas un zēni.

Šinī mistiskā pasaulē cerības spilkas
Noklāj slepenus stāstus un dziļākās ilgas,
Kamēr aizplēnē naktis un mirst lietuvēni,
Agrās rītausmās spēlējas meitas un zēni.

Viņi tic katram sapnim, kas kvēl rasā dzietos,
Smieklī neapklust dienā, sirds nebīstas rietos,
Gaisma nākusi pilnīga aplaimot garu,
Mūžam apspīd tā dvēseles iekšu un āru.

Visas meitas un zēni skrej rotaļās zālē,
Jūtas viņi kā visaizraujošākā ballē,
Negurst sirdis, un spēles sit augstāko vilni,
Tie ir labprāta, drosmes un draudzības pilni.

Šinī mistiskā pasaulē jāatrod draugi,
Kaut ik nakti plīst debesu zvaigžņotie trauki,
No tiem izlīst pa sapnim no mūžības telpas,
Kur Dievs gādā, lai bērniem nekad netrūkst elpas.

Spēlē meldiju, stabulniek, dziedī tu, meita,
Dzīru dainu iekš saules dūc pasaku fleita,
Nestāj atpūsties dēkaiņi, tur kur ir prieki,
Savā starpā neviena vairs nav svešinieka.

Plauksta plaukstā, un kaitas var vēl turpināties,
Te neviens atstumts nav, kājas negrasās stāties,
Jātek pļavās un mežos pie dzīvības strautiem,
Kamēr ledus nav salis un ziema bez autiem.

Šinī mistiskā pasaulē jokam ir vieta,
Jāatvadās no pagātnes ēnas un bieda,
Kamēr būs mūsos mīlestīb's likteņi seni,
Agrās rītausmās spēlēsies meitas un zēni.

Un kad tu nejaudāji teikt ne pušu plēsta vārda man,
Tad putni zaros salaidās un tavā vietā pauda,
Ka klusums dziļdomīgāk skan, ka tam ir viedāks gara plāns,
Ka īstā mūzika ir pauzēs, tad kad spēlē flauta.

Es smēlu straута ūdeni, kur spoguļojās attēls mēms,
Tam piemita tāds starojums, kas pārsteidza patiesi,
Un kokā netāj' dzenis kala, nesatricināms un sēms,
Tas vaicāja: "Pie attēla šī klātu vai tu iesi?"

Es piegāju tam klāt - tā biji tu - un lūpas klusēja
Kā tad, kad bijām nedzimuši vēl no mātes miesām,
Un bads un slāpes remdinātas bija sirdīm mūsējām,
Bij' vieta tanīs palikusi nedziedātām dziesmām.

Cik brīvs var cilvēks sajusties, kad dvēselīte klusucieš
Kā rimis vējš, kas dienvidū stāj elst un lapas svaidīt,
Var klausīt tad, kā grieze savu saldsērīgo dainu griež,
Un patiesīgi sirdsmīloši savu laimi gaidīt.

Dievs, Tu esi izraudzījis visu manu mūžu cauri
Vēl no sākuma līdz galam, eņģelis kad pūtīs tauri,
Izpaudis Tu manu garu esi biezās grāmatlapās,
Zini, kā es mīlā skurbu, kāpjot Tavu jūru kāpās.

Sacerējis esi manu likteni, tak noslēpumā
Turi to, lai nepietrūktu manim dzīvē pārsteiguma,
Izvēlējies mani esi Savam mīlestības darbam,
Naktīs saudzējot no netaisnības vēju brāzmām skarbām.

Sarakstījis esi manu Bībeli no vāk' līdz vākam,
Apšuvumu, mastus, buras devis manas dvēs'les vrakam,
Esi palīdzējis likstās, nelaimēs un ļaunās sērgās,
Esi rādījis, kad klusuciest, kad svētlaimīgi tērgāt.

Dievs, Tu zini manu sirdi, pazīdams to pirmsākumos,
Vēl pirms debess, zeme tapa, atņēmi tai laikus drūmos,
Svētīji, lai zvaigznes naktī allaž nezaudētu gaismu,
Nevilcinājies iekš saltmes ugunīgu liesmu aizkurt.

Parādu man izdzēsi un vēli smago grēku projām,
Lai es tumsas stundā pasaulē vairs neaizietu bojā,
Ļāvi paradīzē atgriezties, nekad kas nebūs slēgta,
Dzīvības vīns tur kur plūst kā atspirdzinošs mīlas nektārs.

Vai zināt, sniegavīrs ko teica otram sniegavīram,
Vēl kaucot sirēnsignālam un kompjūtera lirām,
Kad bunkurs eksplodēja, aizauga viss džungļu gāršā?
Tas sniegavīrs tad sacīja: "Pēc burkāniem te smaršo."

/seriāls "LOST"/

Es tevi itin visur redzu
Miljōns svešiniekos,
Tad kad savu dvēs'li sedzu
Maigos ziemas sniegos.

Redzu tevi ābeļziedā,
Pavasara vēsmā,
Katrā ausmā, katrā rietā,
Lauskī, salā, sērsnā.

Jaužu tevi, naktī miegot,
Sapnī nāc tu cēli,
Roku man uz pleca liekot,
Visa laba vēli.

Dzirdu tevi putnu treļļos,
Tāļu skanam gaisā,
Manu mirušajos veļos,
Kas krīt mūžu aizās.

Katrā pasakā un teikā
Lasu tavu vārdu,
Liesmām, kuņām nav vairs beigu,
Dedz tu mīlas sārtu.

Pilieni kad maijā lāso,
Spīdi visos viņos,
Tava dziesma mani krāso
Miljōns zelta viļņos.

Tevi itin visur redzu,
Tāpēc mazliet bīstos,
Bet, kad tumsā guni dedzu,
Raugu - tas tu - Kristus.

Kungs Dievs, Tu Labais Gans un Sargs,
Jel dari, lai top balts mans svārks,
Un deldē manu melno grēk',
Kas vēl no Tevis projām bēg.

Ak, šķīsti manas dvēs'les log's,
Lai mana mīla nesaplok,
Vien Tu to spēj iekš Sava spēk',
Lai cerība iekš manis tek.

No manis vaigu nenovērs,
Pat ja ir pilns Tavs dusmu mērs,
Es griežos gara lūgšanā,
Lai norimst vētru plūkšanās.

Ja esmu bijis neticīgs,
Tik nožēlojams, gauži sīks,
Jel piedod manim grēku šo,
Un atdod sauli lēkušo.

Ak, neesmu es cienīgs Tev's,
Tāpat Tu mīli mani, Tēvs,
Šī netveramā žēlastīb'
Kā blāzmots pērkons dvēs'lē rīb.

Es necerēju sagaidīt
Šo svētlaimīgas jausmas brīd',
Jo pasaulē es biju klīd's
Kā patmīlīga, skopa gnīd'.

Tak satvēri Tu manu sird'
Un neļāvi pirms laika mirt,
Tu devi ausmas garu man

Un zobenu pie mana sāt',

Līdz uzvarai lai cīnītos,
Par tavu godu brīnītos,
Ar suņiem nesarīdītos,
Lai negaiss projām bīdītos.

Šķel ļaunumu, kas miesā pūst,
Lai visas skaudrās sāpes žūst,
Un apgaismo, kad pienāk nakts,
Lai pazūd mutē rūgtais smakts.

Es padodos, lai Tava nāk
Šī Valstība kā dāvana,
Lai asaras par priekiem kļūst,
Sirds liktenī lai nesalūst.

Ak, Dievs, jel garu svabini,
Kā eņģeli to labini,
Lai tad, kad nāves ēna briest,
Tā mūža uguns neatdziest.

Es lūdzu, pazemīgs un kluss,
Lai tad, kad gals šai dzīvei būs,
Tu lūgsnu atcerētos šo
Ar mīlestību svētošo.

Lazurīts.

Lazurīts kā krīts mirdz, līdz rīts līdz, pīts tā kā antracīts,
Līst zīds īsts, neizmists, krīt spīts un mīts mīts irst kā virsis cirsts,
Mirst šķirsts, virst tvists kā antikrists, ris viss, un liss viz lapkritis,

**Šķīst drīkst, šķīst Lists, vēl nepārsists, dīc Drīdzis cits "Bīts Pelēcis",
Bikts žīds sīc bidzim - midzim līdz', plīst lizds, bists, vists, drīz miss mīs "bis".**

Pusnakts lūgsna.

**Pusnakts lūgsna vēju ceļos
Neticamas gaismas met,
Dvēseles, kas aiziet veļos,
Tik pie mūža laimes ved.**

**Pārestību laiki stājas,
Naktīs izlīst cerībjūts,
Paradīzes spozmes mājās
Vēl ir likten's neapgūts.**

**Izzināt tā noslēpumus
Zvaigzne vientuļajā sauc,
Mīli savus svētos kūmus,
Kamēr debestiņā brauc.**

**Pusnakts lūgsna tekā šaurā
Gaismas ziedus maigi šķin,
Tumsā nediedzami caurā
Pēdas tomēr ceļu zin'.**

**Atzīsti, kas jāatzīst ir -
Viss, ko vēlies, naktī spīd,
Pat, ja nezini tā īsti,
Darīsi ko citurīt.**

levēlies to vēlēšanos,

Saules ēnā kuŗa mirdz,
Viss, ko kaisi miglas lānos,
Iziet cauri pelniem līdz.

Pusnakts lūgsna dvēs'les dzīlēs
Gaismas karstās ilgas sēj,
Vienmēr tevi godās, mīlēs,
Tik no saules neaizej.

Es pārnākšu sētā

Es pārnākšu sētā, kad liepziedi vēdīs
Reiz atkal pēc mīlas, kas ziedēs no jauna,
Kad teka caur sniegiem uz dzimteni vedīs,
Kur pasargās Dievs gan no pikta, gan ļauna.

Kad pavasar's atdzims no mijkrēšļa sloga,
Es radīšu ceļu, kas līkumos tālāk,
Kad mīlīga uguns degs atkal reiz logā,
Vairs neriesīsies acīs asaras sāļās.

Es lūkošu, sniegi kā kūst manās delnās,
Un ticēšu - nav manim lemts būt vairs vienam,
Es pārnākšu sētā pēc naksniņas melnās,
Kad saule dos atkušņus margotām dienām.

Tu sēdēsi upmalā, mērcējot kājas,
Es atgriezīšos, nesot zvaigzni pie tevis,
Kur mežāju ielokā gaid' dzimtās mājas,
Par laimi lūdz Dievu mūs' senči un tēvi.

Ak, neraudi, dzimtene, senatnes miņa,
Tu dārgāka man nekā pasaule visa,
Man kaklā vēl tavējā zeltatslēdziņa,
Kas kvēloja, tad kad guns dvēselē dzisa.

Es pārnākšu sētā, kad gājputni lidos
Šurp ziedoni apsveikt ar skanīgiem treļļiem,
Es modīšos sapņainos nākamīb's rītos,
Kas vedīs uz dzimteni pa mīlas ceļiem.

Tu baidies.

Tu baidies palaist sevi vaļā
Debess lauku ārē tālā,
Baidies līdzī skriet tam vējam,
Zvaigznēm, gaismas pielūdzējām.

Tu baidies klajā nākt iekš spozmes,
Eņģeļi dos tevīm drosmes,
Nekrīti vairs tumsas skavās,
Tad kad nakte šurpu lavās.

Tu baidies atzīties, ka esi
Dzīva liesmās padebesī,
Baidies parādīties kaila
Mīlestības durvju ailā.

Jel tiecies šonakt vēl pēc ausmas,
Izklīdē kas visas drausmas,
Mēness spieģelī kad raugies,
Zini - stari tevīm draugi.

Tu baidies satikties ar nāvi,
Tomēr spoži blāzmo kāvi,
Kuŗi sprieŗ, ka nomirŗanā
Mūŗam dzīvi gari ganās.

Tu baidies izlikties, vienalga
Ka tev ir par vīna malku
To, kas asinis tur kvēlas,
Visas dzīves paralēlas.

Tu baidies sevi vaļā palaist,
Pietuvoties laimes salai,
Bet ir laiks, pat nobīstoties,
Jaunos dvēs'les ceļos doties.

Satumst divpadsmītos dienā,
Apsēstība sirdī ienāk,
Paskatos pa labi, kreisi -
Lido gāju putnu reisi.

Lido cerības un sapņi,
Nolemtība dvēs'li apņem,
Krēslas valdzinoŗā spēkā
Tūkstoŗ pārmetumu lēkā.

Aizgāji tu naktī kairā,
Ļāvies pārestībām dairām,
Atstāji tu mani vienu,
Gaidot laimīgāko dienu.

Tumsas dzīļu senā kraujā
Slēpjas aizmirstība saujās,

Izkaisītas mīlestības
Zūd iekš sapluinītas gribas.

Novītušā, slapjā zālē
Tūkstoš izdevību bālē,
Aizlaistībā krampjainākā
Sagrūst sapņu pilis, bākas.

Veldzē skatu drēgnā lietū,
Pūš pie tevis mani rietums,
Šķeļot viļņus skabargainus,
Likteni pret mīlu mainu.

Necenzē vairs pārkonḡdārdus,
Meklē sirdsšķīstākos vārdus,
Dedzot garā guņus sārtus,
Atver paradīzes vārtus.

Ienākšu es tavā galmā,
Lasot pestīšanas psalmus,
Dievs man tavu sirdi pasniegs
Tā kā novēlojies pastnieks.

Satumst divpadsmitos dienā,
Asinis man vēršas plienā,
Negurstoši lietus kapā
Manus kaulus dziļā kapā.

Tēva dienā.

Tēvs, tu iemācīji visu,
Ko šai dzīvē varu dot,

Rādīji, kur dabūt īstu
Laimi, mīlu, prieku, god'.

Atminos par laikiem viņiem,
Kad mēs gājām makšķerēt,
Peldējām starp zelta līņiem
Mūža artaviņu sēt.

Stāstīji par medībām tu,
Liki zvērus iegaumēt,
Uzvilki tu kurmja samtu
Bērnišķīgā saspēlē.

Braucām birzī mēs pēc malkas,
Ziemā kūrām ugunis,
Tava dižā mūža alga
Zvaigžņu debess jumā viz.

Svētkos ēdām ošu krogā,
Prātā Latgale un HES,
Elektrība siržu logā,
Dvēsele uz augšu nes.

Atbalstīji visā mani,
Blēņdarbos ar' sarāji,
Zināji, kā bērnus ganīt,
Viedumā tos sargāji.

Sūrā darbā, tveicē, salā
Pelnīji tu iztiku,
Noliki tu visu malā,
Lai es mīlā izdīgtu.

Tēvs, tu esi vīrs uz goda,
Vēl no tev's man mācīties,
Tava dzīve, laimes dota,
Tik uz sauli gaismā ies.

Sasaluši āboli krīt sasalušā zemē,
Kailie koku zari sāk iekš stinguma jau drebēt,
Skaiti sapņus, kamēr kvēli, kamēr ziema nenāk,
Atminies par mīlestību, kuŗu juti senāk.

Vītero par pusmēnesi spulgā debess jumā,
Mācās tas nu putnu balsīm dziesmas vest un runāt,
Kaisti liesmojošā priežu silā, skujām zaļām
Mūžam visas dižās āres plaši vērtas vaļā.

Tad kad ābols pēdīgais degs sarkanīgā gailē,
Varēsi būt atpestīta jau no visām bailēm,
Drēgnais ziemas rīts kā pusmēness tad plēnēs gaismā,
Nepiederēsi vairs ēnu valstij, viņas baismām.

Atsakoties vēl no visa, mūžam laimē būsi,
Pat ja sava sapņa tu nekad vairs nedabūsi,
Žonglējot ar dienām, naktīm, neklūs nekad vēsi,
Jo tu vienīgā, kas mīlēt spēj, uz zemes esi.

Sasaluši āboli krīt sasalušā laukā,
Tu pa universu zvaigžņu limuzīnā braukā,
Ja tev prasīšu, vai jūti vēl, kā sirds man sitas,
Teiksi: "Jūtu, jo tik straujas nav nevienas citas."

Sēra atradņu sērīgais liktenis.

Netāl' no vietas, kur vasarās mitinos,
Pamestas sēra atradnes ir,
Lietus nu viņas ik vakaru šķīdina,
Zuduši sapņi tur skumīgi irst.

Sērs nu tur duļķojas oranžos gruvešos,
Peļķēs krīt izdedzis asaru vāls,
Rūsgani rēgi klīst kaļķainos tuksnešos,
Bēdzis no atradnēm tāl' Parsifals.

Vasaras tveicē kūp šķīstošie slānekļi,
Atradnēs sen neviens kāju nav spēr's,
Alās spīd malduguns derdzīgie mānekļi,
Kādreiz šeit bija tik pirmšķirīgs sērs!

Dubļos nu iegulstas strādnieku likteņi,
Kuŗi šeit mira kā izpuvis trūds,
Raktuves nu poltergeistu vien midzeņi,
Kuŗi vēl sēru mēdz uzņemt uz krūts.

Tekās klimst lāsti no gājušām mūžībām,
Nospiedums smiltīs no nozagtas sirds,
Neskan vairs spraigā un degsmīgā mūzika,
Tikai vēl sēravots smeldzīgi irdz.

Mēdzu es aizstaigāt vēl uz tām atradnēm,
Spēcīgais smārds manas domas vēl jauc,
Dzirdu, kā pamestība šeit sauc sapratni,
Viņa kā ziemeļvējš spelgonī kauc.

Netāl' no vietas, kur sēru reiz dabūja,
Piemineklis sērīgs pakalnā stāv,
Rakstīts ar oranžu ir uz šīs statujas:

"Labākais darbinieks, kuŗa vairs nav".

**Neskumsti, pīlādzi, rudenā cēlais,
Aizies drīz novakars dzestrais un vēlais,
Saulē drīz atspīdēs tavējās ogas,
Pāries drīz tumsība, aiznesot mokas.**

**Pīlādzi brīnišķais, rūgtākā daina
Uzplauks kā debesu laimības aina,
Zari kaut kaili, bet ogas vēl turas,
Sirdī vēl mūžīgas vasaras kuŗas.**

**Pīlādzi sirmais, jel atceries stāstu
To, kas vēl uzvēdī vējdziesmas glāstu,
Nemirsti asarās rudenī saltā,
Tinies vēl pasakā dievīgi baltā.**

**Atnāk tā ziemā, lai sildītu stumbru,
Piedzims drīz brīnums kā ziedoņa pumpurs,
Vēstīs tas atskaņas no putnu balsīm,
Daiņos tās vēl par to, ka nenosalsi.**

**Neskumsti, pīlādzi, mūžīgi cilais,
Augšā virs tevis mirdz padebess zilais,
Ogas vēl briedini, visiem tās dāļā,
Uzziedēs dvēsele klajumā zaļā.**

**Bērni smies, glaužoties pie taviem zariem,
Putni vēl laidīsies galoksnē bariem,
Būsi tu atzīts un mīlēts caur' gadu,
Nepiedzīvosi nedz salu, nedz badu.**

Atmiņas tās, kas no cīņņu laikiem,
Ritēt vēl as'rām liek pār taviem vaigiem,
Atminoties kara trokšņus un lodes,
Vaicā - kas mīlu vēl zaros man potēs?

Rāms esi šonakt tu, pīlādzi senais,
Aizplēnēt ļauj drūmai pagātnes ēnai,
Kara vairs nav, tikai zvaigznes, kas kaujas,
Kuŗai būs nolēkt no visuma kraujas.

Neskumsti, pīlādzi, rudeņa sapni,
Pat ja tev apkārt viss izdeg un apnīkst,
Ogas tev būs visām pasaules ērām,
Kuŗās nav vietas nedz sāpēm, nedz sērām.

Tanī saltajā naktī, kur pamostas sāpes,
Zvani baltajā taktī tur lakotas kāpnes,
Kuŗas vedina tāļāk uz gaismotu malu,
Buras vēdina sāļāk uz laismotu salu.

Visas bēdas klimst jūrā kā dvēseles dzīlēs,
Īstās rētas grimst pūrā, ko vēdzeles mīlē,
Pasauc cerību senu, tā pratīs vēl laimot,
Asfalts derību ēnās stāv, vātis ceļ zaimot.

Strauju zibsnī svied liesmā, tā parādīs ceļu,
Kraujā tirpsti, dzied dziesmā jau parādes leļļu,
Klusu atlaidies zālē, kur rasa spīd kvēlē,
Krusu atraidīs tāle, kur krāsas vīd pērlē.

Cietis gana tu, pūties un atgūsti elpu,
Viedais mana, kur rūtis dun, sakustot telpā,

Prāta dilemmas atstāj uz spožāku rītu,
Vārdā izlēmīgs pats jāļū uz drošāku spītu.

Tanī saltajā naktī irst migla un smeldze,
Tranī staltajā daktī mirst stiklā un veldzē,
Griezies apkārt un jūti - sirds paudīs jau sapni,
Viesies saprāts uz krūtīm mirdz, glaudīs tas sāpi.

Tu zini - nevaru bez tevis iztikt, izdzīvot un lidot,
Pavadu šo gaŗo mūŗu, vienatnības skumjās mītot,
Laiks šis bezgalīgi stiepjas universā dažādajā,
Sauc jel mani atkal, dārgā, dvēŗles pirmdzimtajās mājās!

Atmiņas no senām dzejām vajā manu kuslo garu,
Gaidot saules atgrieŗanos, gaidot dzīves novakaru,
Esi drīŗ pie manis blakām, nāc un uzturies kaut brīdi! -
Lai šie mirkļi laimes atrod, top iekŗ gaŗsmas gandarīti.

Sajukuŗas dienas, gadi, nedzirdu vairs balses tavas,
Sēŗu putekļiem jau klātas manas vīna darītavas,
Saldie dzēŗieni tik rūgti, rūgtas ilgas mutē smeļas,
Izdziest lāktuŗos jau gunis, trūkst tiem mīlestības eļļas.

Tu zini - nevaru bez tevis krastu sasniegt mēnesnīcā,
Vai nekad vairs nejutīŗu tava sāna manim līdzās?
Mirdzēs vai tik zvaŗgznes tāļas tā kā atmiņas par laiku,
Kad tu rotaļīgi smējies, dodot skūpstīt savu vaigu?

Gūtiskā meitene, mījkrēŗļa vizbule,
Tumsības glāsti slīd pār tavu ādu,
Nakti šo nevar ne noliegt, ne izgulēt,

Pārņem aizvien manu sirdi un prātu.

**Gūtiskā meitene, zvaigžņstaru lējēja,
Klusībā dzimst tavas ilgas pēc mīlas,
Dienā tu esi vēl dzirkstoša smējēja,
Naktī pār tevi līst asaru smīla.**

**Gūtiskā meitene, sapņaini ēnainā,
Čuksti par sāpēm, kas liktenus vajā,
Gadlaiki pāriet, bet smeldze vairs nemainās,
Paliek tā nojausmā aizmirstamajā.**

**Gūtiskā meitene, nāve un mīlība,
Karstākā kaisle, kas pusnaktis moka,
Šķelmīgais skatiens un jaužama viltība,
Degoša plāva aiz tumsības loga.**

**Gūtiskā meitene, skūpstus nu pludini
Pāri man, stāstot par aizmirstiem laikiem,
Dvēseli manu šai naktī jel budini,
Asaras žūs, kas kvēl uz taviem vaigiem.**

**Gūtiskā meitene, skropsttuša melnākā
Gaismosies rītausmas dievišķā sejā,
Gaisīs ik dziņā, kas skaudra un velnāta,
Laidīsies ilgas kā cīruļi skrejā.**

**Viegls tvanums galvas zōnu aprinķveides dakstiņos,
Klaiņojošas cukurdonas atspīd acu plakstiņos,
Gailošs deglis atcērt riepu sinekdochu kvēldiegos,
Samazināms laika kāpurs izdzer vīnu salpetros.**

Katreiz jūti viļņus dzenā ekseles mājās,
Satiksimies mēs pēc gada apsvilušā Spānijā,
Joka pēc nav vaļas modei, kuŗa kārpās pīnījās,
Vēl par republikas godu bundzinieki cīnījās.

Tika lemts par varaskāri pirmsdzemdību nodaļā,
Tad kad klupām izspūruši "ložņā, bitīt" rotaļā,
Pasper pagali, to skūpstot, šķēpu kauja - slavens sods,
Paliek tikai viens pats kumeļš, bezbēdīgi apsedlots.

Viegls tvanums mirklībirkās tā kā orkāns cirkulē,
Satiksimies mēs pēc gada zaļojošā Priekulē,
Katram sava rožu gulta, katram sava apsēstīb',
Tikai Dievs, uz debess vientuļš, mazliet padraudzēties grib.

Tu esi visā viss, mans draugs, un tevī pati saule aust,
Kad doma noklusinās un vārds paliek skaļi neizpausts,
Tu esi pati dzīvība un nāves plašā, spožā nakts,
Tu esi svabads visurgājējs, nepadevīgs, neapzagts.

Kur rīta mirdzums aicina, kur saule durvīs smeļot stāv,
Kur vairs nevienas mirklības iekš mētājošās prāta nav,
Tu atzīsti, cik muļķīgs viss, kas šķitis nopietns un smags,
Kad kļūsti orkāns neatlaidīgs, virpuļojošs, gluži traks.

Tu esi plīsis stikla trauks, nu mēģini tu līmēties,
Un dvēselē sāk neatmaskots attēls blāvi zīmēties,
Kas parādās jau negaidot, kad gatavība pieviļas,
Kad pietrūkst gaismas tveicīgās, kas spīdēja reiz Seviljā.

Es nestāvēšu ceļā tev, mans draugs, tu esi visā viss,
Lai dzīve iet uz "urrā" un lai publika vēl uzsauc "bis";

Tik atceries, ka sīka dūna ātrāk saulē paceļas,
Ka agri vai ar' vēl katrs pats ar sevi sadzeļas.

Tu iemācīji man, kas patiesa mīla,
Un atvēri durvis uz rītdienu gaišu,
Tu rādīji, kas mīt ik likteņa dzīlēs, -
Ka īstenībā tur nav bēdu un raižu.

Es paspēru soli uz tavējo pusi,
Tu ieskāvi mani ar eņģeļa spārniem,
Tu teici, kā mīla vēl neaizmigusi,
Tā uzplaukst ar cerības maigajiem vārdiem.

Tu klusumā dziedāji saldāko dziesmu,
To atcerēšos es pat arī pēc nāves,
Kad nebūs vairs nakts, viņas tumsas un briesmu,
Tur tēls tavs kā vīzija dūdojot stāvēs.

Ak, likteni daiļais, tu atklāji manim,
Ka mīla dus blakus kā neaizmirstules,
Kā ziedoši vasaras laulību zvani,
Kam iekšā drīz naktsvijolītes jau gulēs.

Pirms dienas par tevi es vēl nezināju,
Man likās, ka nesastapsies mūsu skati,
Ka nav man nedz dvēseles, sirds, nedz tai māju,
Ka vientuļi būs mani pēdējie gadi.

Tad cīruļi atnesa dziesmu, kas tava,
Tai rītā, kad pamodos no mūža miega,
Tad ķermenī pārņēma itin kā strāva,
Kas atsvabināja no snaušanas ziega.

Tu iemācīji man, kā patiesi mīlēt,
Joprojām es neticu, ka esi mana,
Vairs nevajag minēt un nevajag zīlēt,
Kad sirdī ir mīla, tad visa ir gana.

Lāsmainās, glāsmainās acis.

Tavas lāsmainās, glāsmainās acis iekš nakts
Atver idilļu strautus, kas ūdeņus šalko,
Mēness atspīd, un kvēlojas ik dvēs'les kakts,
Kurā slēpusies mīla, kas baltvīnu malko.

Pieķer mani, kad zogos es pēc zvaigznītēm,
Turi mani un nelaid nekad vairāk vaļā,
Nekā cita vairs nevajag domāt un lemt,
Kad mēs peldamies blāzmotā saldpiena ballā.

Mana mīla, es zinu, ka nešķirsimies
Šinī skaistumā cēlajā, pirmatnīgajā,
Mums pa priekšu vēl cerību zvaigznīte ies,
Allaž būsīm mēs pasaulē, brīnišķi klajā.

Tavas lāsmainās, glāsmainās acis un sirds
Dziedās šūpuļa dziesmu vēl satrauktām ilgām,
Kurās idilļu strauti vēl šalko un irdz
Zem tām debesīm, ģiedrām un sapņaini zilgām.

Nekad nebiju skāries ar mīlu, kas māk,
Tā kā tavējā mierināt, dziedināt, sildīt,
Jūtu - dvēsele mana jau atmosties sāk,
Redzot vīzijā mīlestīb's daiļāko bildi.

Nekad nenoticēju, ka būsi man klāt
Tā kā debesu gaisma, kas žilbina garu,
Ka reiz remdināts būs manas sirdskaisles sāts,
Kurā nebij' nedz vasaras, nedz pavasaŗu.

Tavas lāsmainās, glāsmainās acis kā rīts
Uzaust atmiņās manās kā lilliju pļava,
Tur plūst idilļu strauti kā dziļš, slepens mīts,
Kurā pagātnes tumšajo atskaņu nava.

Ar savām domām kad tu paliec
Viens iekš cietuma jo sīva,
Restes karstiem sapņiem saliec,
Atceries, ka jūts ir dzīva.

Ļauj tai lidot naktī kairā,
Kurā blāzmo vaļā acīm,
Vēlies vēl mazlietiņ vairāk,
Nekā vārds spēj tumsā sacīt.

Atceries, ka tevī raisās
Neizzināts spīts, kas patriec
Dusmas, kuŗas vējā kaisās,
Kad tu mīlu beidzot satiec.

Tad kad domas valgi spēlē
Paslēpes iekš ilgām kvēlām,
Atceries, ka jaunām mēlēm
Dzied, kas iet uz jūtām cēlām.

Cietums salts, bet dziesma sirdī

Nevaldāma, spēja, tvirta,
Ieklausies un viņu dzirdi,
Tā no dvēš'les nenošķirta.

Gaisu skandina lai jausma,
Kuŗa krāšņi zaigo krūtīs,
Kad aiz loga svīdīs ausma,
Melōdija nepazudīs.

Ar savām domām kad tu esi
Viens kā ozols sirms uz lauka,
Atceries - neviens jau nezin',
Vai tam pietrūkst sena drauga.

Stagnāts magnāts.

Stagnāt magnāt, naudas magnēt,
Kur mīt tavas dzimtas saknes?
Aknu blaknēs dziesmai skanēt,
Tā kā dvēselītei planēt.

Stagnāt magnāt, zemē leknā
Briesti brīvlaišanā treknā,
Tikai tu to vari sekmēt,
Nepadoties prāta lēkmē.

Stagnāt magnāt, slēgtā paktā,
Autōmašīnīšu traktā
Cīnies cīņā neapzagtā,
Neslēpies vairs zirņu kaktā.

Stagnāt magnāt, senais pagān,

Ej pa ērkšķainajām takām,
Iededz guni saldām bākām,
Jaunu dzīvi dod ik vrakam.

Stagnāt magnāt, esi bagāts
Katrās apsētajās vagās,
Nomiris jau sen ir vagars,
Nav ar to nekāds tev sakars.

Stagnāt magnāt, rītā drēgnā
Neskumsti vairs oša ēnā,
Esi zelta vērtes cenā,
Pārtrauc rudens lapas dzenāt!

Es šonakt apglabāju peli,
Dāvāju tai zemes pēli,
Peļu debesīs daudz miera,
Netrūkst speķīša un siera.

Ceru, pele, mūžam būsi
Tur, kur dievišķīgi ūsi
Mirdz tev saules zelta malā
Tā kā siltā, mīkstā alā.

Pelīt, nebūs vairs tev draudu,
Kaut par tevi šonakt raudu,
Kaķis staigās te, uz zemes,
Bet tev debestiņās mēness

Spīdēs tā kā siera šķēle -
Zini - esi cēla pele,
Lūgsnu nu par tevi skaitu,

Pavadot uz mūža gaitu.

Asaras man acīs riešas,
Nu tu esi debess kviešos,
Acis tavas mīlās, slēgtās
Vērsies jaunas saules lēktā.

Tecēsi drīz mākonīšos,
Migu vīsi zvaigžņu plīšos,
Atmiņas par kaķi baisu
Vairāk neaptumšos gaisu.

Pelīt, pietrūksi tu manim,
Kad būs laiks, tad droši zvani! -
Sapnī atnāc ciemos liegi,
Velc, pelīte, mūža miegu!

Ak, pilsētas ugunis, piedodiet man
Manu dzišanu strūklaku zvaigžņotā pienā,
Ka prātā vēl kvēlo man mirāžas māns,
Negaist kuŗš nedz iekš naktīm, nedz blāzmotām dienām.

Ak, dievlūdzēj taisnais, jel pasaki man,
Remdēt ilgas kā, kuŗas kaist kurtuves ceplī,
Kur liesmo iekš baltkvēles mīlestīb's zvans,
Kuŗš aizvien sprēgā karsti, bet nekūst un neplīst.

Kā tritōns, kam apkārt viss ūdens jau žūst,
Tieku izsviests es sausumā izdedzinošā,
Ko darīt, ak, sapņi, kad sirds dreb un sūrst
Mēness manierē skumjā, bet spītīgi spožā.

Es palieku iepakaļ, tur kur vēl deg
Mana mīla kā bezprāte neremdināma,
Kur nenogurstoši no manis vēl bēg
Man reiz zināma dievīgi brīnišķa dāma.

Nav algas šai dzīvē, tik spīts mani dzen
Projām tuksneša klintīs, kur mūžīga svelme,
Man sapņi vēl atgādina to, ka sen
Tevi pazinu - nezūd man sirdī tā vēlme

Skriet tevī, kur atradīšu beidzot es,
Par ko vēstīja pilsētas ugunis toreiz,
Ka mūžīgi paliksim ticībā mēs,
Dodot ziedus ik apsnigušai kalna korei.

Raudas dziļā, biezā naktī
Dveš pār laukiem miglas vālus,
Nogurušām sveču daktīm
Zīmē sapņus pārāk bālus.

Aiziešanas vientulībā
Deg iekš krūtīm smeldze spraiga,
Noplakušā mīlas gribā
Vētrasputni tāļi klaigā.

Aizdošos pie veca burvja,
Tas man noslēpumus klāstīs:
Kad vairs nav nevienu durvju,
Tikai sienas tevi pazīst.

Neticamas ilgas prātā
Sadedzina sapņu vārtus,

Mīlestības senā vārdā
Atnāc gleznot rietus sārtus!

Pasaukšu es tevi krēslā,
Tad kad plaksti lejup laižas,
Apsēžoties mīlas krēslā,
Sirdi pārņem domas gaišas.

Ja tu neatnāksi šonakt,
Slīgšu atmiņās tad siltās,
Nogulšos uz cieta klona,
Jūtas paliks nepieviltas.

Raudas dziļā, biezā naktī
Spriedīs ceļus sazarotus,
Taču manu - sveces daktī
Tumsā uzziedējis lotoss.

Nu izved jel mani no tumšākā meža, kur naktsputni laidušies pārziemot bēdas,
Tur eglaines sačukstas dīvainiem vārdiem, un šermuļi pārņem, kad netieku ārā,
Tur skumjas tiek krautas kā malka iekš grēdām, un koki raud smeldzīgi cirstajās
rētās,
Jel paņem aiz rokas un iemin to teku, kas uzvedīs mūžzaļi plaukstošā zarā.

Tais naktīs es salstu iekš biezokņa vidus, un purvos kurkst vārdes tik svešādi,
dairi,

Man nav nekā līdzī, tik dziestoša mīla, kas trūd mitrā gaisā kā pērnajās lapas,
Es slīkstu tais akačos, kuŗi viz tumsā, un vēlos, kaut būtu man cerību aiŗi,
Bet domas velk nolemtās apziņas dzīlēs, kur krīt lietūs lāses tik neganti slapas.

Es spēju vēl noticēt dievībai tavai, kā glābēja mirdzi tu drēgnajās stigās,
Kad bailes kā asākās adatas duŗ man iekš sirds, tveŗos cieŗi pie apsoliŗumiem,
Ko paudi, kad bijām mēs melleŗu klajumā, tur kur ar sauli vēl dvēsele tikās,

Kur stari vēl spīdēja spodrāk par mīlu caur sāpīgi ērkšķainiem mežrožu krūmiem.

**Tu atsvabināt mani vari no tumsas - tik tu to spēj iekš mīlestīb's spēka cēlā,
Tik tu vari uzzīmēt karti, kas rādīs, kā nokļūt šā meža tai skrajajā pusē,
Vēl neesmu miris, kaut bieži tā jūtos, vēl nav nakts tik melna, un stunda par vēlu,
Tak debesīs mēness kā atriebīgs soģis vairs nespīd kā agrāk un spītīgi klusē.**

**Ja spētu, es noķertu dzirksti no zvaigznes un iekurtu uguni, lai sasildītos,
Tad varētu atnākt tu smaidoši karsta, mēs vārītu tēju uz liesmiņas lēnās,
Mēs runātu cauri tai naktij, kas šķistu jau mīlīga, un ap mums pasakas vītos,
Tad justu mēs - rītam būs atnākt jau drīzi, mēs justu, kā neziņa izgaist un plēnās.**

**Nu izved jel mani no sila, kas apkārt, par ilgu es maldījies esmu starp kokiem,
Es zinu, ka esi tu dzīva man sirdī, vēl īstāka nekā šīs naktsputnu bēdas,
Par ilgu es uzticējies savas ilgas vien esmu es rēgiem un mijkrešļa spokiem,
Nu redzu (kaut tikai kā neskaidrā sapnī) starp sūnām es iemītas tavējās pēdas.**

**Es necerēju tevi iegūt, savos sapņos sagūstīt,
Es necerēju to, ka saule atkal uzlēks citurīt,
Nakts negaisā. Nakts ilgu šūpās. Zibens liesmo atmiņās -
Nekad es nedomāju to, cik skaudri iespēj sāpēt tās.**

**Miegs pazudis kā maldīgs suns, kas bēdzis miglas baltkvēlē,
Grib mana sirds vēl dzejas rindas tikai tevīm atvēlēt,
Klajš nemiers klejo dvēselē, pirms rīta ausmas salti kļūst,
Un neizglābta cerība arvien vēl tramda abus mūs.**

**Cik nesamierināma nakts, sit krusas graudi loga rūt',
Un sirreālas nojausmas te rodas, atkal pēkšņi zūd,
Un virtuāla mīla sirdes dzīlēs liesmas spēji dedz,
Kad sajūt to, ka klātu skaņas viņai visu liegs tavš plecs.**

Šķiet, izkaisīs drīz melnā nakts, bet vai tu būsi manim klāt,
Kad jauna diena uzsāks savā spožmē mīlas skūpstus krāt?
Krīt lapas tumsā dairajā, vēl nejaužu es rodamies
To ausmu, kuŗu solīji, uz bezgalību dodamies.

Es necerēju tevi iegūt, taču sirdī paliki,
Kaut mani sapņi vasarā pat kļuva gauži salīgi,
Nakts pagāja, un negaiss ar', tak saule nebij' redzama,
Jo tikai tu vēl zini, kā tā debess jumā dedzama.

Es nespēju novērsties, tak man bij' jāiet
Uz pasaules galu, kur mūžīgs līst lietus,
Kur ilgas pēc mīlestīb's smeldzīgi pāriet
Un nakts nevar sagaidīt mēneša rietus.

Es nespēju novērsties no acīm tavām,
Tās vilka vēl tuvāk ar burvības spēku,
Bij' jāiet man, likten's kur netaisnīgs nava,
Kur izklienē mākoņus rīts tumšpelēkus.

Jel tici - es nākšu tad septītā dienā,
Kad pagātne kritīs un zvaigznes būs lielas,
Pa sirdsdurvīm saule iekš dvēseles ienāks,
Būs pušķotas nākotnes gaidošās ielas.

Šī šķiršanās krūtīs sāp neizturami,
Ja varētu - ņemtu es tevi sev līdzī,
Kur drūp manas vilšanās vientuļie nami,
Kur apskalo okeāni laimības līci.

Vien sašķelta sirds un tās neprāts, kas dzenā,
Nu palicis sapnī, kas kaili stāv krastā,

Un klus visas cerības meldijā senā,
Kas kāpj cauri dūmakai piejūras lazdās.

Mēs varējām toreiz būt vairāk kā draugi,
Tak likteņa vēji bij' lēmuši šķirties,
Nakts satumsa priedēs, un pēdīgi - raugi -
Dziļš miegs spēji ielija raudošās sirdīs.

Es nespēju novērsties, nespēju aiziet,
Tu turēji cieši iekš skatiena sava,
Ak, mūžības brāzmas, nu sapni šo kaisiet,
Kur nepārzied tvanošā ilgkvēles plāva!

Tev drēbes tad smaršoja kā neļķes draiskas,
Mēs vadījām dienas iekš mīlības laiskas,
Pār liedagu aizskrēja vēstneši strazdi,
Un atklājās dvēselei jaunākie stāsti.

Tie pauda, ka mīla svin uzvaru šogad
Kā kaismīga buķete - sārtākā oga,
Vēl nesen mēs nepazinām gan viens otru,
Bet mīla drīz vērtā mūs' dvēseli modru.

Kad satikāties tanī liepziedu gatvē,
Mēs pratām drīz jūtas ar sirdstīkliem satvert,
Tad atskārtām to, ka mūs dzirdēja mīla -
Jau cerība kļuva tik tveicīgi zvīla.

Uz perōniem ziedēja sapņi jo silti,
Mūs apklāja dzirkstoši, zvaigžnoti milti,
Kad saķērām pārkoņa dārdus mēs delnās,
Vairs nematījām viņa nokrāsas melnās.

Kas labāks var būt par šīm atklātām jūtām?
Mēs atradām sevi, kad likās, ka zūdam;
Kāds erceņģel's skūpstīja vaigus, kas mūsu,
Un teica, ka laimīgi būsīm, tas klusu.

Par pagātnes biklumu sirdis vēl smejas,
Nu staigājam atkal mēs liepziedalejās
Un ticam - varbūt dienas gaišākas pārtaps,
Kad sauksimies beidzot mēs vienotā vārdā.

Tev drēbes tad smaršoja kā neļķes lietū,
Pie tevis aizvien manas vīzijas pietur,
Kad skriesim pār liedagu kā strazdi jestri,
Mēs būsīm tik kaili, bet nebūs mums dzestri.

Ir dziļa, tumša nakts, bet redzu tevi skaidri tā kā dienā,
Domāju es tik par tevi, slīgstot zvaigžņu apskāvienā,
Mēness, naivi smaidot, dzied par mīlu nepiepildītāko,
Sirds iekš neredzamām sāpēm tā kā okeāns spēji trako.
Krīt ābelei jau ābols pastarais, ir rudens salts kā akmens,
Kur es atradīšu tavu sapņu dzīļu stingrās saknes?
Neprāts pārņem asaras, kad domāju, ka vientuļš miršu,
Ka es tā kā pelni smiltīs neglābjami skumji biršu.

Bij' sapnis toreiz daiļš un svēts, bij' ticība tam cēlākajam,
Taču debess pildījās ar krāsām tumši pelēkajām,
Ziedus trieca putenis, kas sirdi saplosīja pīšļos,
Apmaldījās sērdienīgi mūžam apsnigušos grīšļos.

Ak, laime pazudusi, skatiens tavs vēl klīst pa dvēs'li manu,
Un es bieži aizmirstos, vairs zvaigznes naktī nepamanu,

Jausma maldīga vēl slāj pa manām grūtsirdīgām sāpēm,
Rīkle kalst ar nebijušām alkām, smok aiz stingām slāpēm.

Es zinu - kaut kur tālumā tu mīti tā kā saule gaiša,
Kurā katru vakaru kā siltā pienā jūrā laižas,
Kaut kur mīti, cerība, kas valdi katrā nolemtībā
Un kas patvērumu dod ik nelaimīgām mīlestībām.

Es izsūtīšu pavēstis, lai putni atrod, mīla, tevi,
Jo bez tevis mana dvēse'le tumsā vairs tik spoži neviz,
Katru nakti Dievu lūgšu, lai tu pārnāc sapņu mājās,
Jo bez tevis mana sirds ar katru brīdi vairāk stājas.

Ir dziļa, tumša nakts, arvien es redzu tavu maigo stāvu,
Kad es rudens lietū noraugos, zem vecas liepas stāvēt,
Apsnigs drīz jau manas kailās domas tā kā kapi salti,
Tomēr sniegā matīšu, ka mirdzi tu vēl balti, balti.

Tavās acīs vēl slēpjas viss universs spožais,
Katru rītu es mostos, lai raudzītu tevi,
Tavā sirdī mīt kvēlsapnis neizplēnošais,
Es tur atrodu visu, ko likten's nav devis.

Ilgas moka ik nakti, kad esi tu projām,
Mana dvēsele alkst tava remdinājuma,
Tikai tevī mans cerētais neaiziet bojā,
Tikai tevī vairs nākotne nešķiet tik drūma.

Atļauj vēlreiz tev pateikt, ka nemiers man sirdī,
Vēlos nirt vēl iekš tavējām dvēseles jūrām,
Vēlos ticēt, ka nebūsim mēs nekad šķirti
Mūsu ceļos, kur ticības ugunis kūrām.

Lido šurp uz tā sapņa, kas piedzimis prātā,
Tas vēl vēsta, ka mīlestība mūžam dzīva,
Rodi spēcinājumu iekš liecības vārda,
Esi mūžam tik dievišķa, kaisla un brīva.

Kādu dienu es noskūpstīšu tavas ilgas,
Kas kā pali vēl pavasaros pilda garu,
Tevi apgaismos liegi tik debesis zilgas,
Izlies zvaigznes vēl mūžīgus cerību starus.

Naktis stāstīs tev noslēpumus arvien jaunus,
Esi nomodā vēl kaut uz īsiņu brīdi,
Mēness izkliedēs murgus un skumjas, un draudus,
Paliec šeit vēl pie manis un blāzmaini spīdi.

Tavās acīs jau slēpjas viss pasaules cēlais,
Krūtīs sprēgā jau uguns, kas deg arvien kairāk,
Ja tu zinātu, kā es pie tevis skriet vēlos,
Ja mēs kopā, tad nevajag man nekā vairāk.

Šai mijkrēšļa stundā tik tāļa man šķiet,
Pār dūmakas tīkliem kad birst pusnakts ziedi,
Dziļš miegs krūtīs gluži kā akmens spiež garu,
Bet redzu arvien tavas mīlības staru.

Vien zinu es, ja tev nu neuzrakstīšu,
Vairs nebūs pie griestiem to spožāko flīžu,
Ja kritīšu miegā, vairs nepamodīšos
Un izsēšu vējā tos laimīgos brīžus,

Ko dāvāji manim, kad neizšķirami
Mēs bijām un dzirksteļojoši kā krami,
Ja nakts mani paņems kā izdzēstu sveci,
Uz mūžiem es zaudēšu gaismoto redzi.

Tu darīji pilnīgu mani ik brīdi,
Jel saki, vai vēl manā sirdī tu mīti,
No manējām acīm traus neskaidro miglu,
Lai redzētu atkal es caur loga stiklu.

Es nedrīkstu aizmigt, vēl paliec pie manis,
Drīz baznīcas rītausmu pilsētā zvanīs,
Kad blakus tu, pazūd viss gurdums un vājums,
Tu blāzmota pasaka - rožlapu klājums.

Iedomu draugs.

Es iedomu draugs biju tev tavā naktī,
Kad pulksteņi dziedāja Šūberta taktī,
Un sensacionālākais miers lija sirdī,
Kad augstpapēžkurpīšu zolītes cirti.

Tai naktij bij' gailošas klusuma ausis, -
Es būšu tavs draugs, ja vien manim to ļausi,
Es sabēršu dzintarus dvēselē tavā,
Jo lielākas laimes šai pasaulē nava.

Ar serenāž' notīm es saklāšu gultu,
Šaus pusnakts vēl tālumā cerības bultu,
Ka satiksimies, kad būs lēkusi saule
Kā prestiža, kvēloša ticības zalve.

"Tu iedomu draugs" - klusi sacīja lūpas,
Un ķermenim pārskrēja maigākās šūpas
Kā ilgpilna okeāna viļņi, kas skalo
Ik akmeni krastā, kas pagātnē balo.

Starp mums bija draudzība nesamākslota
Kā mīlīga laipnība, eņģeļu dota,
Un nakts auda palagus baltākās krāsās,
Kaut pāri tiem tumsības virpuļi brāzās.

Es vēlos vēl dzirdēt kaut reizi tav' balsi,
Kad dvēseli apņem vēl sniegi tik palsi,
Kaut tāli tu, zinu, ka drošībā esi, -
Tur vientuļi nebūs, jo nav vairs tik vēsi.

Es iedomu draugs biju iekš tava gara,
Kad pārnākšu mājās reiz es no šī kara,
Es uzmeklēš' tevi tur, degošā daktī,
Kur pulksteņi dzied arvien Šūberta taktī.

Tu esi mana dvēš'les radniece,
Gaisā virmo jūts
Kā sniegs, kas maigi šņirkst pret sliecēm,
Tā kā guns iekš loga rūts.

Es izjūtu ko neparastu
Tad, kad tevī slīgstu es,
Un, tā kā vilnis iet pret krastu,
Mana sirds pie tevis nes.

Es gaidu tevi rudens salnās,
Lapu kaudzē ietinies,

Vien lūdzu, lai tu akmens kalnos
Garā neapcietinies.

Kad koki kaili miglā vijas,
Pīlādžogas stingas kļūst,
Tad lūdzu, lai tās siržu sijas
Ledus saltmē nesalūst.

Tu esi gluži pasakaina
Atmiņa no tāļas ģints,
Tu mani paglāb vēl no vainām,
Uzcel vēl uz stipras klints.

Kad aiziešu, vai nāksi kopā
Tur, kur rudens sapnis zied?
Un tur, kur zelta kāju stropā
Bites nebeidzami dzied?

Es saukšu tevi, kad būs bailes,
Gaisma acis neaizvērs,
Uz augstas universa smailes
Zvaigznes mūsu kāzas dzers.

Tu esi mana dvēš'les radiniece,
Putns debesīs,
Arvien tu manu sirdi priecē
Tad, kad sarmas lietūs līst.

Debess gaisma

Tu esi apgaismota
Kā debess gaismas rota,

Lās mēness tavā sirdī,
Tu uzveikusi mirti.

Nav pasaulē šai citas,
Kam acis blāzmā vītas
Kā sargeņģeļu skropstas,
Kas rīta ausmā mostas.

Ar mīlestību cēlu
Tu darināji tēlu
Iekš sevis liesmojošu,
Kas deg ar kvēli spožu.

Iekš ticības, kas sargā
Ik dvēs'li vētrā bargā,
Tu cēlies jaunai dziesmai,
Vēl spītējot ik briesmām.

Nakts beidzās atkāpjoties,
Kad sentimentā modies,
Balss tava sauca putnus -
Šos debess gaismas sūtņus.

Ar valgu rasas graudu
Tu dzīvināji tautu,
Rīts ausa lūpās tavās
Kā elektriskās strāvās.

Miers vijās, šalcot vējam,
Un apgarotām sejām
Pie tevis zvaigznes krita,
Un tavā klēpī mita.

Tad tumsa aizlavījās
Un tinās sapņu dzijās,
Tu pastaigājies basa
Kā dzirkstījoša rasa.

Un mīlestība spodra
Tad atžirga tik modra,
Tik noslēpums vēl snauda
Iekš klusām gaismas raudām.

Kad balle beidzas.

Kad balle beidzas, durvis slēdzas,
Pusnakts vientulīga šķiet,
Viesi aiziet, zvaigznēm sedzas,
Dzīru saule blāvi riet.

Tu paliec viens kā izdegulis,
Izdziest kuŗš kā balles gars,
Sejā iespīd mēness kūlis
Nesatricināmi bārs.

Te izplēn sveču tālā gaisma
Tumsas izplatījumā,
Maldās jausma smeldzes kaisma
Zvaigžņu staru vijumā.

Un logi veŗas smagiem slēģiem,
Tukši atskanēdami,
Visiem izdeguŗiem smēķiem
Sapņi projām metami.

Skumjš vīna trauks uz stikla galda

Gaida austam rītdienu,

Atnāk tikai migla balta

Kā uz burvju sitienu.

Un apklust dziesmu spodrā deja

Kamīnliesmu cerībās,

Mēness apblāzmotā seja

Raisa jaunas vēribas.

Kad balle beidzas, pasmejieties -

Pompa bija tikai nieks,

Nebeidziet līdz rītam smieties,

Kamēr sapņus ausma trieks.

Ēnu ziedi.

Zvani noskumušai naktij,

Tad kad ēnu ziedi plaukst,

Spraud pie krūtīm sapņu saktu,

Lai nekad vairs neklūst auksts.

Smeldzi kar pie logu rūtīm,

Pusnakts vējš lai dzied par to,

Aizmirstas, kas bijis grūti,

Smaršo ziedu lielāko.

Zvani sakarsušai sirdij,

Kuŗa laimi naktī sauc,

Tad kad ēnu ziedi tvirti

Cauri tumsas vējiem trauc.

Mīli savu sapņu dzirksti,
Kuŗa naktī neizdziest,
Dzilī zvaigžņu pienā mirksti,
Kamēr sapnis sirdī briest.

Zvani savam zvaigžņu pulkam,
Šonakt viss ir citādāks,
Acīm pārdabīgi spulgām
Cerība pie tevis nāk.

Nekavējies mīlēt šonakt,
Blāzmas tirgus vaļā vērts,
Šonakt maigas cukurdonas
Mēness medus saldmē mērc.

Zvani senam tumsas draugam -
Atceries, ka esmu šeit;
Rosies ēnu ziedu laukam
Savus noslēpumus teikt...

Skan.

Nu pataupi vārdus, ko sedz naktis aukstās,
Kad klusumā skan tikai dziesma no sirds,
Tad patveries dievišķās gādības plaukstās,
Kad mīlestīb's spēlē aizvien neizšķirts.

Tu klausījies "Bītļus", kad saulīte leca,
Un krūtīs tad viļņojās dedzinošs spīts,
Kad raudātas as'ras uz pravieša pleca,
Aust sentimentālākais atkušņa rīts.

Cik sērīgu jausmu pa pasauli staigā,
Cik ticības spārnu ir pluinīts un laužts,
Bet klusumā skan dziesma no balalaikas,
Un ceļas par pili ik nolemtais grausts.

Rij kamolu kaklā un palaid jel vaļā
Ik sērīgo jausmu, kas atmiņās tvan,
Tad dzirdēsi, ōperā, plašā un skaļā,
Kā tavs dvēš'les atspulgs kā atveldze skan.

Sensitīvās zvaigznes.

Mīļā, nelauzi vairs galvu,
Vari glaudīt ar' pret spalvu,
Sensitīvas zvaigznes gaisā
Bērtas dziļā sāpju maisā.

Rīts nāk katrreiz citā krāsā,
Kādreiz atnāk kājām basām,
Spogulī viz tavas pīnes,
Tas vislielākais mans vinnests.

Gurdas naktis, spoži sapņi
Allaž krūšukurvi apņem,
Dzemdinātas brīves alkas
Piekūst garās rudens talkās.

Mīļā, izdzisīs kad mēness,
Arī saule kādreiz plēnēs,
Sastings pasaule tik klusa,
Kusīs saldējums un krusa.

Gribu tikai tevi vienu,
Gaidot pastarajo dienu,
Nevajag man Dieva godu -
Tikai tevi mīlēt protu.

Bezcerības vilkvālītēs
Jauna dzīvesdziņa ritēs,
Neslāps mūsu mīlas elpa,
Plūdīs ar to siržu telpa.

Mīļā, atceries par mani,
Sarūsēs kad ceļamkrāni,
Sensitīvas šonakt zvaigznes,
Tomēr netrūkst viņām kaismes.

Meitene ar vasarraibumiem

Es samiedzu acis un saskatīt spēju
To meiču ar vasarraibumaino seju,
Tā dodas, kur pietātnē jachtas stāv staltas,
Tur debesis gaismojas blāzmaini baltas.

Tā meitene aicina nirt dziļi viļņos
Un atlaisties pasaku mākoņu zviļņos,
Kūst sukāžu lāstekas pieneņu pļavās,
Tur atrodam sevi mēs viens otra skavās.

"Nāc līdzī uz jachtas, un kuģojam projām
Uz marcipānkrastiem gar biskvītu bojām,"
Teic viņa, "pa ceļam tev lillijas plūkšu
Un gluži kā gādīga bitīte dūkšu."

Lai zum mūsu dziesma iekš melleņu jūras,
Kad piepūstas zefīru vējiem ir buras,
Lai medainā sīrupā mirkst mūsu pirksti
Un nebeidz mūs' actiņas zvaigžņoti dzirkstīt.

Es nolaižu buras, mēs esam jau galā -
Tai mūžīgās vasaras saldajā salā,
Tur kanārijputniņi pienes mums rumu,
Tur uzvelkam kafijas cigāru dūmu.

Kad nolaižas lakricas nakts pār mums abiem,
Kāpj cukurgailīši no arbūzu trapiem
Un sardzē stāv, līdz aust rīts meloņu dzidrs,
Pār salu tad līst vīns un konjaks, un sidrs.

Un fantāzijasapņi kļūst realitāte,
Kad atrasta apraktā dārgumu lāde,
Uz mūžu man vasarraibumaina meiča -
Tā pasaules skaistākā princese, geiša.

Par tevi bieži aizdomājos,
Tad kad liktens priekšā stājos,
Katru dienu slīgstu sapņos
Tā kā purvos lietus slapjos.

Redzu tevi zīda tērpā,
Domas mēnessgaismā vērpjas,
Lietus sijā manu smeldzi,
Pilda mīlestības pelci.

Dzirdu tavu maigo balsi,
Manā sirdī nenosalsi,

Kvēpināmās smaršu zāles
Vēdī mirkļu vertikālēs.

Dobji pulsē asinsrite,
Dvēs'le dzejasvārdus citē,
Saki vēl, ka mīli mani,
Saki, kādi tev ir plāni!

Pirms uzsnieg pirmie ziemas sniegi,
Skūpsti manas lūpas liegi,
Neaizmiegu lai es salā,
Neatstum vairs mani malā.

Mīlēšu es tavas acis
Tā kā liels un mīlīgs lācis,
Un, kad atnāks pavasaris,
Gars taps dzirksteļojošs, sparīgs.

Par tevi bieži aizdomājos,
Zinu - tava sirds nu mājā
Manas dvēš'les dārgumlādē,
Noguldīta dūnu vatē.

Tie satikās naktī, un katru nakti
Tie nosita kopīgiem spēkiem pa blaktij,
Tie aizdedza sveces un dzēra vīnu,
Bet jūs jau to zināt, tas neizbrīna.

Tie smējās par niekiem un izmīlējās,
Pār viņiem nakts spožums kā sarkanvīns lējās,
Un kaimiņi dzirdēja viņu baudu
Un mēģināja tos uzpirkt ar naudu.

Kāds neprāts bij' pārņēmis viņu miesas,
Kad sirdis to dziedāja roka dziesmas,
Un mēness virs jumtiem tad projām griezās
No aizkustinājuma tam as'ras riesās.

Tie satikās naktī, un viņas gaitā
Tie saprata, ka viens no otra pat baidās,
Bet kaisle bij' liela, tā ierāva gultā,
Tad lidoja drēbes kā no katapultas.

Ir zināms, ka tumsa ir draudzene mīlai,
Tā allaž ir moderna, iekopj tā stilu
Un, kad aust jau saule un naktssargs iet mājās,
Pat zvaigznes vairs neiespēj turēties kājās.

Tie izšķīrās rītā, lai Dievs viņiem palīdz,
Un iznākums jūtām vēl nesadalīts,
Tik kaimiņi laimīgi nosnausties liekas,
Un piebilde te nu jau būtu no lieka.

Apsēžoties krasta kāpās,
Liegas domas prātā trāpās,
Sapņoju par tevi, dūja,
Gaužot rūgtas priežu skujas.

Nav gan pazudusi mīla,
Kuŗa sirdī guni šķīla,
Atminoties tevi, dūja,
Zaļo papardes un tūjas.

Esmu tavas smaršas varā,

Mūžīgajā atvasarā,
Sēžot krasta kāpu smiltīs,
Kļūst tik pasakaini silti.

Aizmirst nevaru to buču,
Pirms tu aizgāji uz čuču,
Tevi ņēma rudens brīzes,
Veļot oļus jūtu risēs.

Sen tu guli zemes klēpī,
Klausos naktīs vakarlēpī,
Dzied tas vēl par mūsu jūtām,
Kuŗas nu pie dieviem sūtām.

Allaž tu man sirdī biji,
Tagad tikai ilūzija
Savērpj domas kamoliņos,
Nokrīt as'ras sūnu ciņos.

Apsēžoties krasta kāpās,
Mana sirds ar sapņiem lāpās,
Atlido, kad nobirs lapas,
Izgaisīs tad visas sāpes.

Dārgā dienasgrāmata,
Es esmu kā bez pamata,
Bet jūtos nu kā cilvēks es
Un eju tur, kurp jūtas nes.

Es esmu dzimis mūzikā,
Kas skan man sirdī gluži kā
Trīs arfas saldu meldiju,

Ko kādreiz mīlai veltīju.

Nav vairāk robežu, kas šņāc,
Un pamodies ir dzirkstošs prāts,
Kas neuzspiež vairs savējo,
Tās kvēlās ilgas kavējot.

Reiz biju dziļi apmāts es
Un dzīvoju iekš pagātnes,
Un nevaldīju liesmas tās,
Kas izvirda no manas nāss.

Bet nu man sirdī dedzīgs joks,
Un neklīstu es vairs kā spoks,
Nakts gaiss tik svētīgs dvēs'lē līst,
Un mīlestība dziesmā dīgst.

Kā piecēlies no kapenēm,
Es apsēžos zem lapenēm
Un vēroju, kā lokās mežs,
Kas reiz bij' tālš un tumšs, un svešs.

Dārgā dienasgrāmata,
Kaut esmu nu bez amata,
Es tā kā cilvēks sajūtos
Un šaujos svētku salūtos.

Pasakaini mirkli priekšā,
Laime sirdī dziļi iekšā,
Un, kad mostas rītā daba,
Sajust var, cik dzīve laba.

Neatstāj šī dzīve kaunā,
Allaž veries mīlā jaunā,
Un, kad mākoņi sāk staigāt,
Esi allaž klāt un laikā.

Šķīsti sapņi naktis lolo,
Dzīve nebeidzami skolo,
Katrā jausmā saule slēpjas,
Pasaule šī krāsās tērpjas.

Bermudā vai Sakstagalā,
Tēvijā vai svešā malā
Dziedi savu laimes dziesmu,
Celies pāri visiem griestiem.

Paraplāni lido augstu,
Noķer viņus jau ar plaukstu,
Un, ja neziņā reiz esi,
Vāri katlā sārtu vēzi.

Esmu drošs, ka mūžs ir svētīgs,
Pat ja esi knaps un blēdīgs,
Dievs mīl tevi kā nevienu,
Necel sevim apkārt sienu.

Katra diena raižpilnākā
Salej pēc tam prieku bākā,
Dejo savu lustes žīgu,
Baudi laimi bezgalīgu.

Ticība dos jaunas tāles,
Pat ja sapnis kādreiz bālēs,
Sapratīsi - viss tak sapas,

Dzīvēs, kuŗas visas labas.

Mīlas žņaugš.

**Izārdītas pasaules uz mūsu sliekšņa krīt,
Atnākusi liela gaisma sapņus atpestīt,
Viduklis tavs smaršo tā kā laimīgs neļķu lauks,
Un ap tavu sirdi aplikts manas mīlas žņaugš.**

**Sanbernāri šonakt kauc kā lokomotīves,
Un, kad paliekam mēs divatā - tik tu un es -,
Zvaigznes kliez, lai skūpstāmies līdz lūpas šķīst un kūst,
Un mums uzsauc vēl un vēlreiz - rūgts, rūgts, rūgts, rūgts, rūgts!**

**Zinu tevi, mana salna, vasara un nakts,
Un no tava mīlas kausa daudz ir dzerts un lakts,
Tomēr vēlos atgriezties pie tevis tad, kad rīts
Nāk vēl erētiskos sapņus manī atpestīt.**

**Neremdināms kvēles strauts kā lava sirdī līst,
Kā var tavos bezdibeņos atkal neiekrist?
Pazib iekāre un dziņa izģērbt manieres,
Lai tik vēl mēs būtu kopā - tikai tu un es.**

**Izārdītas pasaules uz mūsu plakstiem sēž,
Apklusušas zvaigznes, sanbernāri un pat vējš,
Ķeŗu tavu vidukli, kas smaršo tā kā lauks,
Kuŗā pinas neļķu vidū manas mīlas žņaugš.**

**Izbrauc, izlavierē, dari
Visu, lai tu izdzīvotu,**

Cīņas, kaujas, jauni kari,
Formē mīlestības rotu.

Kaktuss delnā ass un spridzīgs,
Sāpes krūtīs paliekošas,
Gars arvien ir neiznīcīgs,
Tas uz miesas svētkiem pošas.

Mīli mani, smaragdiskā,
Žauju veļu tavās acīs,
Pacietībā, naivā riskā
Visas brūces ātri sadzīst.

Spēlē eikaliptu maršu,
Tērē tikai nevainību,
Es ar mīlestības garšu
Tikai tevi šodien gribu.

Klāt pie svārkiem pārļu virknes,
Dejas neaizmirstamākas,
Neaizmirstamāks vēl mirklis,
Kurā mīlestība sākas.

Izdzēs varbūtības rakstu,
Esmu līdzās drošs un spēlīgs,
Pat ja sacīsi man - traks tu!,
Būšu gādīgs, būšu vēlīgs.

Izbrauc, izlavierē, dzīro,
Palikšu es tavā pusē,
Tur kur rotaļīgi virmo
Tava elpa tējas krūzē.

Kas ir šī tumsa, mani tīsta
Pusnakts migla, baiga, īsta,
Lūpas smaidā, naidis iekš prāta,
Dvēs'le krēslā vārdzināta.

No kuŗas puses nācis riebums?
Vēji aiznes ziedus liepu,
Nīrdzīgs, bezpersōnisks cietums -
Mana gara dullais briedums.

Es esmu mierā, aizslīd putni,
Mani sauc par tukšu būtni,
Allaž badā, allaž slāpes,
Dobjas, dobjas sirdij klāpes.

Kas ir šī tumsa, naktīm caurām
Man aiz loga kaķi bļaurē,
Nespēju es aizmigt rātņi,
Nav nekas vairs dzīvē kārtņi.

Vēl pirksti klavierītes aizskaŗ,
Domu gaita aplam laiska,
Uzbrūkoši vārdu lieti -
Izdziestošie saules rieti.

Vēl pretīgumi jaucas glāzē,
Pusnakts sapņus eitanāzē,
Acis saduļķojas blāvas,
Nav vairs mīlestības strāvas.

Kas ir šī tumsa, greizi dvestā?
Varbūt vajadzīgs ir restarts;

Zārks jau gatavs, vajag tikai
Ļauties nāvei, gauži šikai.

Es mīlēju tevi ar tuksneša vējiem
Kā trimdinieks mētāts, kas pasaulē klīst,
Un paļāvos sapņiem, tik smeldzīgi spējiem,
Kur viss ir tik iluzōrs, reizē tik īsts.

Tā mīla ir mūžīga, bet tā nav jātur,
Tai jāļauj ir uzplaukt un ziedēt, pat ja
Ir grāmata lasīta, zināms tās saturs,
Un pasauli ilgpilna dūmaka klāj.

Šķiet, esi tu jūsma, kas vasarās smaršo,
Kad aizmirsts ir pagātnes dzenošais drauds,
Un domas vēl tavas min sapņainu gāršu,
Kur daba pēc atmodas aicina, sauc.

Es mīlēju tevi ar lotosa ziediem,
Kas Indijas vidienē pušķojas, dzied,
Un, pārejot rudenā samtainiem lietiņiem,
Es jutu, ka mīla šī vairs nepāriet.

Cik sapņu ir izsapņots gaišajās naktīs,
Cik ilgu ir palaists nakts debestiņās,
Ir cerību tītenis dvēselē aptīts,
Un pamalē spožākās zvaigznītes lās.

Kā vēlos ar tevi skriet pasaku mežā,
Kur sastopas sapnis ar īstenību,
Tad gulētu abi mēs melleņu ežā,

Kur burvji un fejas jau laimību bur.

**Es mīlēju tevi ar mākoņiem baltiem,
Kas aizplūst kā vārdi, kam palikt nav lemts,
Un, klājoties dzīru un svinību galdiem,
Es jutu, ka sapnis šis ir neatņemts.**

**Vairs neklaudz tās durvis, pa kurām tu gāji,
Un snieg uz tiem laukiem, kur vasarās jāji,
Un cerība vientuļa zied mēnesnīcā,
Tur skan zvaigžņu nopūtas eņģeļiem līdzās.**

**Nu durvis stāv vaļā, tur vēji tik staigā,
Un prom aiziet sapņi, kas izgaro tvaikā,
Šķīst rožlapas asarās, zemē krīt zīles,
Un sabirst tās dvēseles bārajās dzīlēs.**

**Vairs neskan tā meldija no tavām lūpām,
Un pagātne šķietas zem papēžiem drūpam,
Kluss sauciens vēl izlaužas vakara gaisā,
Tak vārdi mirst tumšajās kanjōnu aizās.**

**Un izdeg tie nami, kur dejojām naktīs,
Un izdziest tā mīla, kas kvēloja daktīs,
Vairs neklaudz tās durvis, tās melnas no kvēpiem,
Un aizsprausti logi ar durkļiem un šķēpiem.**

**Stingst mūžības divas - tie ir solījumi,
No kuŗiem nu paceļas vienīgi dūmi,
Un pasaku grāmata stāv puteklaina,
Snieg sniegs, tak šī nav pati skumjākā aina.**

Esi centrs un nepretspēks plaukstošā miņā,
Kādreiz valgums būs lielāks un dzestrāks par rītu,
Un pat mēnesī baltā - tik ieskaties viņā,
Redzi atspulgu sevī tik rāmu un glītu.

Ar ko sliktāks ir teikums pie kafijas galda
Par tām rokdziesmām, skandētām televīzijā,
Ir gan dzīve jo rūgta, bet kafija salda,
Kuŗa cukura klātbūtni zemīgi bijā.

Tikai ieskaties sevī, vai klusums nav burvīgs? -
Senos liedagos dārglietas atsedzas šodien,
Un tā laime, ko meklēji, jau smaida durvīs,
Vairs nav varas nedz spelgoņiem, nedz viņu sodiem.

Dziediet, klusuma tirgoņi, zilganā tālē,
Kur vīst pagātnes akači melnīgi kairi,
Tīsties, republikjunda, nu brīvības šallē,
Kamēr airējas kārtības rimstošie airi.

Visām varām ir pamati gruntsūdeņslāņos,
Arī pašā ir Everests, Nāvsjūras leja,
Sēdies mazajos, ņiprajos dzīvības bāņos,
Kamēr uzplaukst iekš aizdedzes tumsusī seja.

Dziediet, buržuji, nabagi, mūžības ōdu,
Karsts ir laiks, tas ir mirklīgs, un sastapties nākas
Gan ar svētību lielu, gan ellīgu sodu,
Bet tas viss dara ikdienas jo krāsainākas.

Nemiet dalību, cietzemē mītošās zivis,

Visās aktivitātēs, ko piedāvā plūdi,
Ar' uz pasaules kādreiz bij' cilvēki divi,
Kurī pārdeva lēti to dziesmu, kas krūtīs.

Tāpēc dziediet par nelaimi, valdošie vēji,
Un par laimi, kas aususi nolemtā cirkū,
Ne par velti tu, cilvēce, asaras lēji,
Tagad Dievs tās par zeltu uz zvaigznītēm tirgo.

Baltums vēl baltāks, un melnums vēl melnāks,
Katrs, kā mācēdams, tukšojas, pelnās,
Zeltaino zivtiņ, jel projām nu peldi,
Negribu pili un smaragda telti.

Negribu minēt un negribu mīnēt,
Secen ir aizgājis pastarais cīniņš,
Klusākā dzidrība plūst jau pa vēnām,
Burvība sava ir rudenā ēnām.

Nemainīgs palicis pasaules pamats,
Nemainīgs cilvēka esības amats,
Pludo jel, gaisma, un pastāvi, tumsa,
Mazīnīes, sīkum, un uzblīsti, tūska!

Kvēpi vai skaidrība, likten's vai maiņas,
Ūdens no dušas vai sulas no spaiņa,
Viss un nekas apslēpts atklātā būtnē,
Izzūstot parādās dārgumi gultnē.

Es atgriežos pie bērna prāta,
Nevis pie kaut kāda grāda,

Nemāku vairs atšķirt rokas,
Tak mans gars vairs neizļogās.

Nezinu vairs valodiņas,
Pazūd atmiņas bez ziņas,
Klusums ieskauj manu vaigu,
Nejūt vēju, nejūt laiku.

Nav vairs cerību un gaidu,
Robežas starp mīlu, naidu,
Klusais okeāns dziļi sirdī
Pavada līdz domu mirtij.

Dzīve savu uzplaukumu
Palaidusi tā kā dūmu,
Kā ir augšā, tā ir lejā,
Aprimsies reiz arī dzeja.

Skumsti, sirds, ja iraid jāskumst,
Tas, kas staro, reizē satumst,
Ļaujies plūsmai, sēdi dīkā,
Pastāvībā bezgalīgā.

Es atgriežos pie mēmās dziesmas
Dvēs'les vasarās un ziemās,
Kamēr esmu šeit un tagad,
Esmu nabags, reizē bagāts.

Es esmu viens šai divējādā pasaulē, kur atspulgs, ēna
Vēsta vēl par dievišķību trīsvienīgu, kuŗa sena,
Esmu miera sacensis, kuŗš izplūst zaļos laukos gāršā,
Lai par mani nedomā, es sājš ikkatrā mutes garšā.

Iekš meditācijas es plēnu, saplūstot ar zemes jūrām,
Esmu izsējis es visu, nav nekā vairs manim pūrā,
Kliedinās nu negaiss pērmais, mirklī norīts laika deglis,
Seklie pasaulītes okeāni top dziļi, dziļie - sekli.

Te prātā uzplaukst veca daina, tomēr nu tā zied kā lotoss,
Pazūd vārdi, tikai skaņa... kāds mans sauklis, kāds mans motō?
Atgriežos pie dziļa miera, galvu nejauca eksistence,
Atgriežos pie mātes Gaismas - viņa visu ļaužu sence.

Tavi sirdsdailie smieklī caur kafijas pupiņām
Šķērē šaubas tik maigi, tik liegi, tik klusiņām,
Atkal iemīļos tevī un zinu - uz mīlību
Mūsu soļi ies viegli, uz dvēseles tīrību.

Tavas koķetās acis caur skaidrotām debesīm
Izpauž laipnības gribu, ko tuvākam vēlēsīm;
Tavi mati krīt skaisti uz klavieru taustiņiem,
Gribu pieskarties pie tavām zīdmaigām austiņām!

Tavi pienbaltie svārki pland vasaras rītausmā,
Ak, cik daļi viz saule iekš tevis - stars izaustais,
Lai cik mūžu ir pagājis, zinām mēs noteikti,
Ka vēl jādodas ceļā, lai laimību apsveiktu.

Tavas pēdiņas basās skrej dziesmos līdumos,
Esam sasatikušies nu pasaules brīnumos;
Ak, cik krāšņots top ceļš tavs, ko lolo tu dvēselē,
Lai nu peldam iekš strautiem mēs, līdzīgi vēdzēlēm!

Tavi sirdsdailie smieklī caur vasaras līkločiem
Drīz jau iekrāsos vaidziņus liesmotiem pīlādžiem,

**Tad mēs griezīsim dejas, un sirdis kļūs siltākas,
Ejot pretim tām ārēm, kas top arvien spilgtākas!**

**Nav slēptuves, patversmes pasaulē šinī,
Pat ja tu nu domā, ka visu jau zini,
Liks Dievs citus akmeņus akmeņiem virsū,
Lai tu par Visaugsto nekad neaizmirstu.**

**Viss redzams ir gaismā, mēs nākam no viņas,
Bet tumsai ir atļautas laicīgas cīņas,
Re, in un jaņ skoloti, sabrūk cits citā
Tie ļaudis, kas iejūtas dabiskā ritmā.**

**Vai mazs tu, vai liels, jebšu vidutājs sekmīgs,
Ja spiedīsi tieksmes, būs gars neietekmīgs,
Vai tīkosi baudu, vai askēzē grimsi,
Tāpat nu no jauna ik dienas tu dzimsi.**

**Ak, Kungs, manas rokas kā zibeni vadi,
Lai nebūtībā nekad neaiziet gadi,
Viss sapņots ir, un es iekš sapņa vēl mītu,
Jā, cerot vēl atpestīt nomoda mītu.**

**Nav slēptuves, patversmes tur, kur ir gaisma,
Kaut dzimuši viņā, tā mēdz būt vēl baisma;
Ar' tu, lasītāj, palaid rokas no stūres,
Jo ilgi vēl Dievs jaunas svētnīcas mūrēs.**

**Visneiedomājamākajā
Sapnī klusi dungo vējš;
Mums jāklausās, mums jāslīgst tajā,**

Kamēr apstāklis kļūst spējš.

**Par izdomātu naudu jāpērk
Litrs bijības un vēl
Grams ticības, kas līdz pret sāpēm,
Kuŗas dziļi sirdī kveld.**

**Pret negācijām jāplūc nātres,
Smeldze plaukstās - akls rits;
Bet, cerams, zināsim mēs kādreiz,
Varēja ka būt viss cits.**

**Visneiedomājamākajā
Slēdzienā mums pirksti kņud
Pēc laimības, lai tā nāk mājās
Un uz lauka nesatrūd.**

**Sniedz, mīla, tu vēl savu kausu,
Esmu centies tevi līgt,
Lai mani neapņem šis sausums,
Kuŗā nebeidz sapņi slīkt.**

**Sniedz, mīla, savu padomiņu,
Esmu bezcerīgs kā miets,
Bet zinu, ka aiz visām zvīnām,
Blāzmo sārti saules riets.**

**Visneiedomājamākajos
Brīžos, mīla, spārnus dod,
Lai soļos, bezspēcīgi vājos,
Prastu es prom aizlidot.**

Kas izrēķināt prātīs
Šīs dzīves tabulu?
Vai mūsu mūžus kratīs
Daudz senu fabulu?

Es mirkšķinu ar sirdi,
Es jokojos kā traks,
Jo, kamēr mani dzirdi,
Es neesmu vēl vraks.

Ar daiļzīmētām sejām,
Ar viņu grāciju
Var ļauties jaunām dejām,
Kas celtu nāciju.

Šķiet, maznozīmīgs viss ir,
Kur vienaldzības skats?
Tā, laime, tu ar' dzisi,
Kad stājās mūža rats.

Kas izrēķināt mātēs
Ik spārnu pletumu,
Kas albatrosu krācēs
Vēl dzied par retumu?

Ar paklanītu galvu,
Ar nosodāmību,
Es savu goda balvu
Ar kājām samīdu.

Pret mani nav ne katrs,
Neviens nav kopus smelts;
Un sapnis, sirdī ātrs,

Vairs nesmaršo kā zelts.

Sten varavīksne augšā,
Un lejā ķīselis,
Te mostas, ceļas augšām
Kāds kaŗa dīzelis.

Kas izrēķināt gribēs,
Tas arī darbu veiks;
Tā gaŗām mūžam zibēs
Vispēdīgākais streiks.

Berž saprātu miltos trīs pūces, kas naktī
Dzeŗ vīnu un aizgūtnēm smejas;
Kaut pulkstenis stājies, sirds spītā sit takti,
Aiz loga skan vilksuņu rejas.

Skrej laukā tu, doma, no atkušņa māliem,
Tev pārvarēt gravitāciju!
Tev dāvināt dzīvību oranžam cālim
Kā skaistāko samteņu vijū.

Cel tračus jel, sumpurni, lietuvēn, veli,
Ar' tu, poltergeist, visu baigais!
Kad kaķis nāks sētā ar noķertu peli,
Tad iestāsies svētbrīdis svaigais.

Stum līķratus, barvedi, uzšņāp uz sienas
Tos mirkļus, kas ir tev pa prātam;
Šis asiņu ellīgi sarkanais dienests
Bez šaubām būs pēclaikā ārdāms.

Lai niknuma kvēle plūst dievnamu ejās,
Melnš skarbums ir šoruden gaumē;
Lai uguns ir pielaista vilt's rēderejās,
Kas stīvējas atriebēs aumež.

Ak, tumsības kleķi, jūs strīķējat melus,
Kad teikšana taisnības tiesai;
Un tā izzondējat jūs dievību dēlus,
Kas slavu dzied kārību miesai.

Šai nospraustā liktenī glēvi ir ticēt,
Ka izmaiņas nesam mēs paši;
Gan gaisma, gan tumsa tur maz ko var līdzēt,
Kad lietūs līst, nolemts un bažīgs.

Šajā dimensijā valda
Citu dimensiju spēks;
Atvērts debesīm ir altār's,
Citu logiem cits ir slēgs.

Kur mīt vēju priekšvēstneši,
Kāds ir laika zīmju pulss?
Kam tad īsti pieder meži,
Kurī pāri pļavām gulst?

Cenzūra lai paiet secen,
Brīva griba - teiksmes stāžs;
Tālumā vēl sapņus ecē
Pārāk nostrādājies pāžs.

Šajā dimensijā ribas
Tiek ar laku lakotas,

Tomēr cilvēkam vēl gribas
Dažas stundas algotas.

Pāri dūkstīm, pāri baļķiem
Sviedrēts mūsu birojs ir;
Sejas kā ar krītu, kaļķiem
Balt' no balta neatšķir.

Šajā brīnumainā dzīvē
Kaut kas saviem jāatstāj;
Kamēr citi citus rīvē,
Dievs ar lakatiņu māj.

Šajā dimensiju cīņā
Spraud pie krūtīm žetōnu,
Lai ar mūsu kvēlās mīņas
Caururbtu pat betōnu.

Es esmu palicis.
Jūs jautāsiet - kāds, kāds?
Ak, mūza, palīdzi!
Ir nosirmojis prāts.

Šī mīla akli smeldz.
Jūs jautāsiet - kā tā?
Un pūliņš ir šis velts,
Kad ēnas blakus stāv.

Pret celmu cirvis krīt.
Jūs prasāt - ko tas cērt?
Ak, sāpes, laburīt!
Vai dzīvot šodien vērts?

Jūs, nostalgiskumi!
Kas jūs ar nāvi ziež?
Jau dalās visumi,
Kam vārds ir bijis tiešs.

Vēl rindu uzrakstīt.
Jūs jautāsīt - kam, kam?
Tā griba atpestīt
Vairs ļauno neatņem.

Un nātres asi dzeļ.
Jūs prasāt - kālabad?
Viss, mīla, tevis dēļ -
Bez tevis man ir bads.

Es esmu palicis.
Jūs jautāsīt - kāpēc?
Ak, mūza, palīdzi,
Kad lauvas apkārt rēc.

Ai, ko nu vairs? - lai izplūst tēli cukurainā sīrupā,
Ai, ko nu vairs? - šķīst bezmērķīgi mūsu sapņi tīrumā;
Un viss ir viens. Un pulsē sirds. Zum rezonances ēterā,
Kad daiļslidojam visi savas iznesības vēderā.

Liec plaukstu lejā, pasmel graudus, vārga miesa - vesels spīts.

Ir pamodusies laiku mija, kuŗai visi līgo līdz',
Ir nācis saprāts klišejs - viņa daba - viņa gods,
Ir trīslitrene aizvākota, kuŗai netiek klāt pat ods.

Mēs dienām debestiņās raugāties, vēl cerot uzmeklēt,

Kas plūcis visus čiekurus visaugstākajā lapeglē.
Sūrs vārds, vēl sūrāks klusums baušļus pilda, skaņi aģitē
Un mūsu iegrimušās acis pilnmēnesī kariķē.

Ai, ko nu vairs? - par mīlu daino divdīgļlapji zaļoksni,
Un vara, kritusi pie kājām, sauc uz kalna galoksni;
Ne "bū", ne "bē" - trīc zeme karsta, tūliņ uzsprāgs, tūliņ krāks -
Jā, šis nu gan ir notikums! - šis iraid visu spēku vāks!

Lai dvašo zemes dzīvā elpa kosmosskalas pavēnos,
Lai apvienojas visas tautas turbulences gavēnos,
Mēs būsīm spīrgti pasaulieši, traki dziesmu rāvēji,
Un mūsu plauktos dusēs diži maņu viesti grāvēji.

Pēc kaŗa paliks tikai dvaša, kuŗu mirkļu ziedos pūst,
Un ne tik vien kāds varoņdarbs, bet visa daba vienos mūs,
Re, saules gribas atklātne kā laimes ziņa aizlīgo
Un izdziedina katru sirdi, tramīgo un bailīgo.

Nē, viss! Ir rokām savas gaitas, arī kājām tas tā ir,
Bet gaisma iraid mūžīga, tā mūsu prātos nesairst,
Kļauj vēl pie sevis, dvēsele, to visu, ko Dievs tevīm ceļ,
Tad zināsi, ka notiek viss gan tuvākā, gan tevis dēļ.

Plūc apiņus un vīnstīgas! - plūc vītenus, kas noēno,
Tā izglābsi pie vakariņu galda katru nolemto,
Tā veidosi tu jaunu gribu, kuŗai atriebības nav,
Kas izdziestošās svecēs pastāv vēl un nekad neizblāv.

Lai dvašo zemes dzīvā elpa triektu raīžu klājumā,
Mēs neiestigsim bezcerības cirstu sakņu vājumā;
Ir laiks! - laiks mainīties un sekot brīnumam, kas ir iekš mums,

Tad matīsim, ka pasaule nekad jau īsti nesatumst.

**Ko lai saku tev? - es zinu! - labi, ka ir raksti.
Jo no tiem es labāk jaužu, kas aiz taviem plakstiem.
Kas aiz tavām kailām krūtīm - kāda sirds tur sitas
Un kur aizplūst jaunavības, jauneklības citas.**

**Kur lai tavu rōzā miesu iekaisušu lieku?
Katrai odzei sava ala, vāverei savs čiekurs.
Un pie tavas labās rokas medusrausis lipis -
Vai tu tiešām neatjaut, ko savā dvēs'lē gribi?**

**Ko lai saku tev? - nu moins! - tu nāc kā Žanna d'Arka,
Un vaigs tev kaislē iededzis, kā saules noriets sarkans;
Dievs saka man, lai izvairos, bet esmu tavā zōnā,
Un tava sirēniskā meldija skan klusu fōnā.**

**Cik ilgi noturēsies
Zaļš ābols ābelē?
Ko vairāk mums vēl plēsties,
Kad oļi sapelē?**

**Ar niknumu un joni
Skaļš cilvēks kāres trenc;
Var beigās uzlikt kroni,
Ja uzziedēt ir lemts.**

**Kas asaras spēs glaudīt,
Kas skrej kā kamenes?
Kas maizi, vīnu baudīt
Spēs sapņu kapenēs?**

Jel pestiet sevi pašus
Jūs, alegoriskie!
Un sidrabiņa grašus
Lai Jūda neaiztie!

Jel gāziet riņķī cirku,
Kas žāvādamies kunkst;
Pats dārgākais tad pirkums
Par velti būs tas Kungs.

Ar skeptiskumu dzīslās,
Ar ticību uz tu
Dievs Bībeli nu izlas',
Pie vārda visus tur.

Cik ilgi noturēsies
Zaļš radījums uz kūts?
Pie kā lai arī vērsies,
It visur ir jau būts.

Vai šodiena savāda? Kā līst tas lietus?
Cik spalvu fazānam? Kas ir sirds briedums?
Cik, jel cik mūsu ir valdības krēslos?
Ko dara puzuři bezsvētku mēslos?

Šķiebju un samiedzu, vāļājos dubļos,
Varbūt kāds izmaksās algu man rubļos,
Varbūt es sasniegšu cietuma restes,
Kur staigās marsieši zaļganās vestēs.

Viebjū un saliecu, kūļājos rupjos
Anekdōšjociņos, lidoju ūpjos,

Varbūt es satikšu pēcnāves būtnes,
Kuŗām es patikšu kā nez kāds sūtnis.

Stiepj un sasniedzu nirvānas kāpnes,
Nezinu, vai tas ir nomods, vai sapnis;
Varbūt es miris, bet varbūt es transā,
Vai manai mājai jebkad bijis mansards?

Mainās viss, ir visam jāmainās, lai mainītos viss atkal,
Tāpēc mainīsim, kas maināms, mainot mainīšanas maiņu,
Maiņa mijā, lija laukā, traukā dzija pārmaināma,
Šķetināta tautas dvēs'le iet kā pārgrozāma dāma.

Ak, tu, izsvārstāmā griba, gribam mazliet jaunas stutes,
Iet no kāzu tortes dziesma, kuŗu slavē visas mutes;
Tecināmām mirkļu spiedēm, bietēm, cukuroti saldām,
Piemīt savi kvazimōdō vēl ar savām esmeraldām.

Mainies, vecā mīlas taure, cauri lauri aurē paurī,
Izpušķoti, izdaiļoti visu zemju zāļu mauri;
Mainies arī tu jel, dziesma, tērpta domu vadlīnijās,
Tavas grācijas un šarma mūsu dekadences bijās.

Un (no dziļas pētīšanas), izklaidējot prāta šķautnes,
Pārmainām ar' bilžu ainas, kuŗas liekam kinō krautnēs;
Bezbēdīgais, bezbailīgais skats uz nākotnības ārēm
Mainās, tiklīdz spriežam atkal, ko būs spēt un veikt, un varēt.

Kad ir, ka tēma neaizvijas līdz tām siržu duravāmi,
Citās valodās mēs mītam, nesaprotam, ko teic flāmi,
Kad ir tā, ka vara šķēļas kratīt mūsu namu celles,

Kāpjam kalnu virsotnēs kā salāpītas lupatlelles.

Joki kad kļūst aplam melni, krāc kā vārnas pažobelēs,
Diegus veŗam aŗgārniski visu apmāŗību stellēs,
Jācer ir, ka atmodīsies daba apsveikt mūsu sviedrus
Un ka kāda zaŗa māksla iemūŗinās mūsos ciedrus.

Splāuj uz likteni, kas lodā tā kā muŗa medus podā,
Ej uz pilnu klapi medīt to, kas notiesāts un sodāms,
Lai krīt lāsti meŗonīgie, svilpes kauc kā elefanti,
Saŗodzīsies pasaule, tās bezmēŗķīgie sejas panti.

Izšķied naudu nabagmāŗā, pliks un varens apkārt staigā,
Noskūpsti vien Dievu Tēvu, kad to redzēs' vaigu vaigā;
Ak, jūs dzeŗtrās rīta vēsmas, ak, jūs pakalpalicēji! -
ŗonakt prātus kulstīs, smaltīs, iztamborēs ŗmaukļi vēji.

Izvirzīt mazliet uz priekŗu tos vārdus,
Kas slepeni aiztieŗ un valdīgi lenc.
Bet ne jau viņi mūs' ekstāzes pārdurs,
Tie ŗķītīs kā līksmības aizmetnis sens.

Palūgties mēlēs, tad nomesties ceļos
Un gaidīt to uguni, kuŗa jau nāŗ.
Pasauli nedalīt meitās un zeļļos,
Jo debesīs allaŗ viss ir citādāŗ.

Burbuļot prātā, kam dieviŗķa upe
Kā Daugava plata jau palo un plūst.
Jāsaberŗ pīŗļos vien pērngada trupe,
Kas ziemeļi vaimanā, ŗēlojas, grūst.

Neradīt lōģiku cietpauŗu priekšā,
Un atmest ar roku tam visumam vien.
Pasmelta pasaule bērniņa riekšā
Krīt zemē, pa viņu kāds pārcilvēks brien.

Izvirzīt mazliet tos cēlākos prātus,
Kam inteliģentākās sarunas ir.
Nozīmes nav, kāds ir dvēseles saturs,
Tomēr ir jākūp, pirms dedzīgi virt.

Plūciet usnes, plūciet dadžus,
Dvēselītē vajātie:
Uzasinait asi nažus,
Uzplauks drīzi maijā tie.

Uzspodrinait baltās krelles,
Zemturībā nolemtie:
Izkāpsit no tumšas elles,
Visi neapzolētie.

Dzeniet bārzdas neparastas,
Visi jausmās klīstošie:
Izkļūstot no zemas kastas,
Raugait, kā skrien svīstošie!

Lepni gāja garām dievi,
Eņģ'ļi noskatījās vien:
Aizmirstībā zuda nievas,
Zeme stāvēja arvien.

Kaujiet durkļiem savu brīvi,
Nekad nemierinaities:

Jārāda, ka esam dzīvi,
Jādara, ko teicis Die's.

Jājiet pretim dižām lomām,
Visi sēdošie uz vakts:
Tā mēs esam, tā mēs šķobām,
Nezinot, kas kur, kas fakts.

Bet ar rīkli dimdinošu
Raujiet plēšas, saules ģints;
Tad ar pārlicēbu spožu
Nebūs jāgaid' gadi simts.

Es attapos smieklos, kas pāri man gāja
Kā nokauta tuksneša nirdzīgās sāpes,
Un dūša man kļuva tik viegla, tik sāja,
Kad taustījās sirds, kur vēl sadabūt drapes.

Tur aizšņāca gadsimti dzēlīgā žultī,
Un acis vairs neparādīja man laimi,
Pret sauli tad sacēlās varoņu kultī
Kā derdzīgi krustceļu svaidītie zaimi.

Es klusēju smiltīs, kad plūkāja mani
Trīs lijas, kas salidojušas uz bērēm,
Un izdzisa zvaigznes, un maldījās gani,
Vairs nebija gaismekļu, kuŗos tiem cerēt.

Lej sēru jel, debess, tu asinīs mērķta,
Varbūt tautas atgriezīsies vēl no grēkiem,
Lai pāri iet atriebes kūdītā vētra,
Kas sludinās tiesu ik ellīgiem rēgiem.

Es attapos drēgnumā, mocītā, splautā,
Un skelets mans satriekts kā samīdīts kārkls,
Te dvēsele izplūda simtgadu raudās, -
Es raudāju vientulīgs, pamests un akls.

Pašķieb svaru kausus drusku,
Mainās dzīve, aizbēgt lemts,
Dieva Tēva rīkste uzkuļ
To, kas kādreiz grābts un ņemts.

Visa veida pelēcība
Varavīksnes krāsās zied,
Jānorij tā rūgtā ripa,
Kamēr saule nenoriet.

Mainās sfēras, aiziet ēras,
Miesa jauna, jauns ir fakts,
Acis glūn un tumsā veras,
Klāt ir koncentrēta nakts.

Maini puzzles gabaliņus,
Švīkā jaunu dziesmu, lūdz,
Lai tos dievus - visus viņus
Augstākajā tiesā sūdz.

Lemts ir arī sēdēt dīkā,
Kamēr ilūzijas dziest;
Varbūt jāpaslēpjas trikā,
Kas aiz horizonta briest.

Zelē tabaku līdz maņai,

Varbūt diena mainīsies;
Izlaužoties tauņu skaņai,
Visas tautas brīnīsies.

Pašķieb svaru kausus, bilde,
Zvēri vēl pie Dieva sirds,
Lai tie tavi baltie milti
Augstu padebešos mirdz.

Kas palicis no senā zelta,
Senās goda spožmes?
Vīrs sievai naivu dzeju velta,
Lūgdams mazliet drosmes.

Un atskaņa krīt rīta rasā
Tā kā rietošs mēness,
Un mazliet asumiņa prasās,
Ejot lasīt sēnes.

Es iztiku no grēka algas
Visu savu mūžu,
Ik gadu ejot malkas talkās,
Pūšot projām grūžus.

Nu saule dzeloņaina smaida,
Paverdzinot ļaudis,
Vai gazele tu, vai ar' aita,
Tevi noķers audits.

Kas palicis no Amazōnes,
Kas no Sibīrijas?
Vecs vīrs no jumta sūnas nones,

Saliek maisus rijās.

**Kas sameklēs to strupo pantu,
Kuŗā slepens eposs
Šķils rīta rosmi visai gantu,
Pēcāk traki klepos?**

**Vēl mīlēt gribas krustu šķērsu,
Satriekt nostalgiju,
Vēl nepaklūpot iet pa sērsnu,
Kuŗai ledus vijums.**

**Vēl spēlēt pokeru līdz ausmai,
Peldēties pa pliko;
Un līdzī sekot ziņu sausnai,
Kuŗu projām līgot.**

**Kas palicis no impērijas,
Kuŗu dižie cēla?
Dvēs'les taču nenobijās -
Dvēs'les taču zēla!?**

Aizmirstais ritms.

**Man teica kāds draugs zinām garāko vārdu,
Kāds iespējams valodā plūstošā ir;
Tas seniezis. Rīma. Un lielākais gardums,
Kas zemi no pazemes, aizsaules šķīr.**

**Es attriecu braši un teicos vēl zinām
To pasaku, kuŗai pat beigu vairs nav;
Tā tēvreize. Mīkla, ko rītausmā minam,**

Kas allaž pie durvīm kā spogulis stāv.

Ir ritms tāds aizmirsts, kas turēja pulsu
Uz ugunu vēnām, kas pasaulē deg;
Tas dzēliens. Un senatnes nostāstu mulsums,
Kas musōnu laikā kā dzīvūdens tek.

Pat niknuma straumēs, šķiet, valoda kursē,
Kā dzīvsudrabs kairinošs viņa vēl skrej;
Urdz avots. Un mākslinieks paleti burzē,
Kad kaijas virs galvas bez atskaņām smeļ.

Man teica kāds draugs kāpjām Kaukāza smailēs,
No turienes upītes daiļākas šķiet;
Tas visums. Un cerība, trīsošā bailēs,
Vēl ritmā, kas aizmirsts, čukst klusi mazliet.

No saules vidus vienmēr dzims
Vēl sasildošas tāles,
Tāpat kā runas vienmēr rims,
Kad dzeltēs Jāņu zāles.

Kad atbildība kalpinās
Un gribēs sarokoties,
Tad dzeja mani elpinās,
Pirms dzirsies tālāk doties.

Lai uzsprāgst karstas debates
Par kārtību, kas jauna,
Tad celsies dižas fregates,
Kas citus neapspļauda.

No saules vidus spersies tvaiks,
Kas ložmetēja acī
Būs satumsis kā krēslas laiks,
Ko tik ar gaismu padzīt.

Vēl sevišķākus apstākļus
Es novēlu tām tautām,
Kas izsmējīgus spektakļus
Vēl šķietas tīksmi baudām.

Vēl izaicinošāks lai ir
Mans vārds, kas ļaudīs dreijāts,
Kad viņi manas lapas šķir
Vēl manierē jo freijā.

No saules vidus (tavu post'!)
Bēgs simtiem ziemeļbriežu,
Tad maizi, zivīm pilns būs grozs,
Ko dāļāt tautām iešu.

Pasaules virzītājspēki met mieru,
Viss apstājas, norimst un sasalst,
Vairs nelīst, un peles vairs nebauda sieru,
Ap sirdi stingst cietākais asfalts.

Un mēs tam pa vidu kā ģenerālspiegi
Vēl mijkrēšļa stundīnā klīstam,
Kā uzplēsti svārki, kā norauti diegi
Mēs lūdzam - vai būs tas pa īstam?

Par brīvības kņadu vēl avīzēs raksta,
Par atmodu, kurai ir jānāk,

Bet labāk jau zināms tas viss galma ākstam,
Kas izstiepies guļ burbuļvannā.

Ak, Dievs nemainīgais, vai progress ir meli,
Vai atsperes jāpakaļ skapī?
Te aizkauc prom policijsirēnas žēli,
Ap pirkstu tās šoruden appīt.

Vien vējš savas pastarās šalkoņas skaita,
Pirms aizmieg uz ziemu kā lācis;
Te saslīd uz ledus mums cildenā gaita,
Un aizdarās saltumā acis.

Kas spriedis šo likteni dzejnieku rasei,
Ka jāstājas pulkstenim naktī?
Ka beidzot ir jānotikšķ klusuma fāzei,
Kas apturēsies mēmā taktī?

Pasaules virzītājspēki māj sveikas,
Un visums ne plešas, ne raujas;
Jā, mīļie, šīs tiešām būs pēcgala beigas,
Kam jādzer no dievišķas saujas.

Uz pirkstiem skaiti, kunigaiti,
Savus tīrumus un mežus,
Nav ko stāvēt, ko tu gaidi
Ļaudis nežēlīgus, svešus?

Grauds ar' aklai vistai trāpās,
Mūsu mūžs (kaut kauts un vandīts)
Atmirdz smiltīs spraustās lāpās
Tā kā pusnakts klusais bandīts.

Mūsu mīlestības naba
Iraid zieds, kas sārto ziemu,
Bērzā dzīta koka tapa
Dzied par cieto dvēš'les plienu.

Spirāle uz augšu vijas,
Bedre lielāka vēl taisās,
Atkal jaunas revīzijas
Televizōros vēl maisās.

Mīliet savus ienaidniekus,
Tuviniekus sirdī turiet,
Draugiem uzdāvājiet priekus,
Pretiniekus nenoburiet.

Esmu valkājies kā lamzaks,
Laiku vilcinājis smagi,
Domājot, ka mani apzags
Tikai vispasaules trakie.

Esmu palaidis pa straumei
Visa veida dārgas mantas,
Tagad manas mātes aubei
Klātu piesprausts varas mandāts.

Ko nu teikt jel, kunigaiti?
Atzīstos - es esmu vainīgs;
Kamēr mūžs plūst visai raiti,
Gars mans paliek neizmainīgs.

Kas esi tu, lai gāztu riņķī
Tūkstoš evolūciju,
Lai paslēptos aiz dārga smiņķa,
Gaidot revolūciju?

Kas esi tu, ka savas saknes
Cērt un liesmās pēcāk svied?
Jel pārbaudi nu savad aknas,
Vai tās ziemā nepārzied!

Kas esi tu, ka allaž nirsti
Atlantīdu meklējot?
Jā, baušļi paliek neaizmirsti,
Varēs tos ar' peklē dot.

Kas esi tu, ka cēlas runas
Allaž mugurpusē teic?
Tev matu vietā ķērpji, sūnas
Jaunu tūkstošgadi sveic.

Kas esi tu, ka nepazīsti
Sava Radītāja vaig'?
Ka neapzinies visai īsti,
Kāds ir tevim šķirtais laiks?

Kas esi tu, ka maldugunis,
Naktis neguļot, tu ķer?
Ka nepieskati savu suni,
Kad no samazgām tas dzer?

Kas esi tu, ka nepiemini
Varoņus, kas krituši,
Ka domā to, ka labāk zini,
Kurī ko ir situši?

**Kas esi tu, ka lokies katram
Vējam, kas tev garām šalc?
Tev nāksies nu skriet kājām ātrām
Meklēt to, kas melns un balts.**

**Ved mani mājup, Jēzu Kristu,
Tur kur zvaigznes mūžam aust,
Ak, turi, lai es nepakristu,
Turi, lai es mūžam Tavs!**

**Ak, Jēzu, svētās mīlas cena
Augstu kauna krustā celt';
Nu apgaismo, lai spozmē rēnā
Varu Tavu Garu smelt!**

**Ak, Jēzu, kad tu atkal nāksi,
Dod, ka turu vajā ac's,
Tad dosi daudz, daudz arī zagsi,
Tas būs žēlastības gads!**

**Ved mani mājup, dārgais Jēzu,
Manas ilgas mani kremt,
Tev saceru šo svētku mesu -
Nāc jel atkal taisni lemt!**

**Mans Kungs, kur debess mala tālā
Tā, kur tumsas nepazīst?
Tu radīji reiz mani mālā,
Degot nu iekš guns tas plīst.**

Mans Dievs, jel noslēpumu paudi -

Cik vēl ilgi? - cik vēl būs?
Kad plūdīs paradīzē strauti,
Kuŗi mūžos veldzēs mūs?

Ved mani mājup, Žēlsirdīgais,
Naktīs zvaigznes mani sauc;
Kur zaigo Tava goda tīklājs,
Manas jūtas sapņos trauc.

Es satikšu Tevi reiz, Jēzu, mans dārgais,
Uz zeltītas mākoņa malas,
Es jūtu - Tu ticību manu vēl sargā,
Lai dzīvei šai nebūtu gala.

Tev godības kronis ir galvā, Tu valdi
Ar Tēvu un Svētajō Garu,
Pie Tevis tik tiešām ir garākie galdi,
Ar Tevi it visu es varu.

Lai lūgšana mana par brīvības alkām
Sniedz Tevi, mans Jēzu, šai brīdī,
Lai akmeņi prātā top domām jo smalkām,
Kad viņus ar rasu Tu zīdī.

Es satikšu Tevi reiz, Jēzu Viscēlais,
Tad jēga būs visam, kas ticis,
Par rītu tad taps vakars, tumšais un vēlais,
Tu izcelsi to, kas tur stidzis.

Tad redzīgas kļūs manas ēnainās acis,
Un gaviļēs izplūdīs lūpas;
Uz svētuma dzīvi tad gars mans būs nadzīgs,

Un valodas nebūs vairs strupas.

**Tu izcelsi mani no jūras, kas trako,
Un apsauksi vējus un vētras;
Tu radīsi mani tais slīkušos vrakos
Un ieliksi laipnībās ērtās.**

**Es satikšu Tevi drīz, Jēzu Visaugstais,
Vairs nebūs man jāgaida lietū;
Tad rims mūža viesulis, dzēlīgi aukstais,
Un nāks mīlas svētākais briedums.**

**Divi ceļi sazaroti,
Divi laiki Dieva doti,
Divas upes mūžā vijas,
Divas mīlas emocijas.**

**Divas as'ras rit pār vaigu,
Divas dvēs'les klīst pa taigu,
Divas sirdis, laužtas, šautas,
Divas meitas iziet tautās.**

**Divas gaismas debess jumā,
Divi vārdi pirmsākumā,
Divas dvesmas, divas nāsis,
Divas domas varu gāzīs.**

**Divi tamborēti krekli,
Divi sapņi izirst akli,
Divas sāpes smeldz iekš krūtīm,
Divas zīlītes aiz rūtīm.**

Divas dzelmes, tajās nogrimst
Divas mīlas, vēji norimst,
Divas zvaigznes trešo sargā,
Divas rokas tver pie margām.

Pārāk mehāniski
Lejas šodien viskijs,
Un ap kaklu cilpa
Tējkanniski svilpta.

Vārdi kaudžu kaudzēm
Mesti Dieva draudzēm,
Nenoturība
Pāri galvām līnā.

Esmu viens pret vienu,
Gaidot laimes dienu,
Sītiēt bungas, brāļi,
Neiet lai tik sāļi.

Iztrūcināts kļiedziens,
Zilā vaļa spiedziens,
Kaktā zirņu maisi,
Kuņus nedrīkst aiztikt.

Mīli, zaļā druva,
Esi laipna, tuva,
Mīliet, Dieva dēli,
Zemes meitas cēli.

Tikt no sērām vaļā
Nozīmē lekt baļļā,

**Kas ar šokolādi
Pilna - tavu skādi!**

**Līgosvētku drūzmā
Jāļaujas ir plūsmai,
Izgīndušie kauli
Meklē jaunu sauli.**

**Esmu viens pret diviem -
Visiem jābūt dzīviem;
Tikt aiz laimes raga
Dieva kukaragā.**

**Šņāciet, viltus čūskas,
Uguns šodien uzkarst,
Cepelīni liesmo,
Jāņu siers uz iesmiem.**

**Trejdeviņos mezglos
Dievi bērus seglos,
Paliks viss pa vietām
Līdz pat saules rietam.**

**Izlauzušies protam
Mutes doti otram,
Streiko līmeņrāži
Tā kā purva āži.**

**Vien attāļa nojausma, dzimusi miegā,
Drīz pasaulei pāri jau laižas,
Tā pasacīs visu, kam jānotiek, iekāms
Būs cēloņsakarības gaišas.**

Ir jātic ar sinepju sēkliņas spēku,
Kad miers ir svēts, gaumīgi locīts,
Tad virsskaņas ātruma slīdošais bēgums
Drīz pasaules galā būs nodzīts.

Kad mijkrēšļa stunda peld dvēselei garām,
Vai ēnas tā pasauks sev līdzī?
Ko izteiks uz akmeņa apmeties varāns,
Vai gaidīs tas vēl zemestrīci?

Bet nojausma nezūd. Tā mākoņus skaita
Ar meistara precizitāti:
Vai krusa no tiem kritīs labību maitāt,
To dibina gudrākie prāti.

Vai radīsies leģendas, eposi jauni,
Vai gaidīsim svešniekus ciemos?
Uz galda kūp svece, uz sola ir paunas,
Es vēl ar to nojausmu skrienos.

Tirkšķ zibeņa dusmas kā valodas asas,
Blīkšķ pērkons kā lokomotīve;
Kā bezgalīgs okeāns plūst cilvēku masas,
Kam prātā vien svabada brīve.

Vien attāļa nojausma, lolota delnā,
Spēj izcīnīt karaļa vietu;
Un, nāvīt, tu blakus ej, tēpusies melnā,
Lai kurp es nu arīdzan ietu.

Redzi cauri ilūzijai,
Sēdošs vīrs redz tāļi,
Tā tas visos laikos bija -
Jādzīvo bij' zaļi.

Dzīves ritums, raksti krītu
Senās franču alās,
Satriec pulksteni pret grīdu
Jaunās spāņu salās.

Kur tas joks, kas dzīvot lika
Izāzētos ļaudīs? -
Tā bij' dvēs'les nepatika,
Dzēriens nenobaudīts.

Pretstatā jums ēnu likšu,
Kurai ar' klab zobī;
Tad kad esi tu bez bikšu,
Smiesies arī lopi.

Degungals ar medu lipis,
Kur tu biji naktī?
Visvisādi tur iet tipi,
Taktīs rakti, zagti.

Ceļo pāri gaisa tiltiem,
Paliek griba tava,
Laikapstākļiem maigi siltiem
Ar' ir raupja āva.

Kristīts, ticīgs, mīlošs, svētīts, -
Kur ir tava alga?
Izbrauksi vai šoreiz lēti
Balsī, visu spalgā?

Patisōn, tu, viengadīgais,
Jaunība skrej ātri,
Celmlauzi, tu, garā dīkais,
Jātver filmas kadri!

Lai bez liekas mānīšanās
Nokristu pie pēdām
Atkal jauna debess mannā,
Senatnē ko ēdām.

Cik daudz ir nenoskatīts,
Cik daudz tu manim patīc,
Cik daudz spriež tiesa augsta
Par to, kur gulēs plauksta.

Cik viltu zīmēs skauģi,
Cik dziesmu dziedās ļauķi
Par zemes nolemtību,
Kas sirgusi ar gripu.

Mēs dienēsim tais ārēs,
Kur sapņi kusīs kārēs,
Kur nāves nebūs klātan
Vai varas doktorgrādam.

Mēs kausēsim tur zeltu,
Lai līdzcilvēkus celtu
Uz audiem, līksmes pilniem,
Tur vara dzīvam vilnim,

Kas remdē visas slāpes,

Uz debesīm tur kāpnes -
Ir vaļā katra elpa
Iekš bezgalīgas telpas.

Cik jāiztiek mums šodien
No ikgadējiem godiem,
Cik gribas kaut kā jauna -
No svešnieka vai klauna;

Cik teikšanu spīd gatvēs,
Cik spīta, kuŗš ir atvēzts,
Cik melanchōlijdainu,
Ko katru dienu mainu...

Ak, dievi, paņem nāciet
Šo zemi, kuŗa pārzied,
Prom uz to kosmosrūmi,
Kur nav tas viss tik drūmi!

Ak, dievi, parādaities!
No kā tu, zeme, baidies?
Vai pravietots nav sen tas,
Ka grieztas būs tās lentas,

Kas pasauli vēl tura,
Uz multiversa buras?
Bet tomēr gals nav gali,
Kur bešā beigās palikt,

Ir vieta kaut kur tāda,
Ko ziņās neparāda -
Tur dzīvosim mēs atkal,
Kad dzisīs saules lakta.

Šķiet, zināmais ir nezināms, un jaužamais ir tikpat te,
Kur daudzināti vārdi spraucas dziļu domu vienatnē;
Un izšķīdušais kolorīts vada dienas pēdīgās,
Kur atskaņas kā strausa spalvas spuro sejās bēdīgās.

Šķiet, esam uzlauzuši kodus, kuŗi kalti DNS,
Bet neesam vēl izdzēruši sausas liktens mēģenes,
Un saule krīt kā olis dīķī, nelaizdama neko klāt,
Vien sakot to, ka dienas ritmu gribot nevar steidzināt.

Šķiet, šāviens tukšā gaisotnē ir šķēlis dievu valnīšus,
Kad dzīvojam mēs nenošķirti, dzīvojam mēs pamīšus;
Ko saukt? Ko dēvēt? Kosmoss - nieks! Un dzīve - visu lielais joks,
Kad apstaigāta pasaule un izdzerts katrs pastars krogs.

Šķiet, nezināmais zināms ir, kad migla rasu bildina,
Kad mūsu liesās debesis vien gaismas varu cildina;
Vairs nejautā! - lai nokrīt žogs, kas uzcelts apkārt dvēselei,
Lai puto svaigais spēks no pavasara - tas, ko bērzi lej.

vulkānveida splaujošie uguni
kairina zemledus vārs moto dabu
es esmu pieteicies ikvienai gaismai
kas visu vērtīs par labu

un rožlapiņās ieslēgts mūžības stāsts
kā kvantu bezgalīgs personāls
mēs mērcējam cepumus kafijā
kam klāt ir asaru sāls

cik vienkārši ir mīlēt laimi

kad tā tuvu pienākusi ir
šī gaisma šodien ir citādāka
tā ēnas vairāk nepāršķir

pa saujiņai vien nāk gara atklāsmes
un acis dzidras kā dzidrie āboli
mēs salikteņus ēdīsim brokastīs
un pacienāsim arī kādu vaboli

vulkānveida tīksmes veltnīšos
degta draudzības bāka pār mums
es esmu pieteicies bibliotēkas rindā
lai remdēts būtu manas sirds jautājums

jel atgriezies mīla tai septītā dienā
kad miers atkal pārstaigās zemi
vai būs lemts man atkal pie tevis klāt pienākt
vai celties būs vai liekties zemi

nu atskani jūta caur jaunības sirdi
šauj cauri ik lāstu un postu
ik sabata vakarā kurini pirti
un apjozies laimības jostu

tai septītā stundā dedz dievišķu lāpu
kas parādīs pasaules cilmi
tur vizēs kā pasakā cilvēces glābums
ar septīto vasaras vilni

un septītā gadā pēc ķēniņa nāves
smel briljantus melnajā jūrā
tad atdari zīmogus kuŗus slēpj pāvests

un visu tērp karikatūrās

jel atgriezies mīla kad septītā debess
vērps kosmosā tīmekli gaismas
tad jāpārstaigā būs ij taigas ij stepes
vien meklējot taisnības kaismas

Ar mieru un valdību tuksnešiem cauri,
Kur kalnušās nezālēs sapinas soļi,
Ar devību staigņu, kur plaukuši mauri,
Dzīt saknes starp akācijām, cietiem oļiem.

Ar šaudītu uguni svēteļļas kalnos,
Kur griba var aizdzīt ik kodi, kas ceļā,
Ar' cilvēks var atrast ko zeltītu pelnos,
Ja upuris viņa nav dievišķi peļams.

Hei, bangotās krāces! - ko šļakatās turat?
Vai veldzēsīt zemi, kā senlaiku plūdus?
Vai sev tikai liesmu šo laimīgo kūrāt,
Vai, uzskatot jūs, neglābjami es kļūdus?

Ak, dzīvības mērķi, es izvēlos stāvēt
Starp jums tā kā šautra, kas lido caur tālēm,
Pat dilstošā mēnesī, atblāzmas nāvē
Es nepakļaušos kādām horizontālēm.

Sveic dienu jau atklāsmes saule, kas dzirkstī,
Sen esmu es viens šinī taisnības darbā;
Un negantu vēju man aprauti pirkstī,
To jūtu, kad mīcu es maizīti abrā.

Ar klaidoņa saprātu miers manī nācis,
Bet sperties, lai laužtos, vēl sirds mana vēlas,
Un pulsē man pierē vēl degsmīgas acis,
Un Dievs atgādina, kāds bijis mans zvērests.

Lai izšķīļas ērglēni tuvīnā ligzdā,
Es palikšu, veļoties saulē kā mātē,
Un visu tad pateiks šī pelnītā dīkstāv',
Kad vērtīsies debesis cukura vatē.

es zinu pretim stāvējis
es sev līdz šim jau esmu
un vārdus dūmos žāvējis
ar pavasara dvesmu

ik spogulis nu saka man
lai dieva attēls kļūstot
par izdevību arīdzan
iekš dzīves neapklustot

ir cikls atkal noslēdzies
un jāmāk ceļot steigā
kur pretim allaž blakus ies
šī pasaka bez beigām

šis mūža miegs ir paļāvīgs
tas iluzōri vada
no viņa jauni sapņi dīgs
kas izglābsies no bada

nē nepieķeries ne pie kā
ir daōismam vara

kas jūtas vienā lecieņā
par gaisa vējiem dara

un spoguļiem ir jāsašķīst
un priekškariem ir jākrīt
jo tad kad saule uzlekt drīkst
ir jāpamostas agri

es zinu pretim stāvējis
es esmu gaismas tēlam
un to ko dievs ir ravējis
mēs šodien neapsālām

Kur atmiņas krustojas šaursliežu ceļos,
Kur pasaule iedalās taisnajos, meļos,
Spēj tikai uz priekšu iet pokera svītās
Un matīt, ka cilvēces pagurums krītas.

Es rakstīju jums par to atmodas guni,
Par vīru, kurš atdeva augstšķirnes suni,
Par visu, kas jāmāk, lai dzīvotu labi,
Par to, ka viss visums ir mirklībā tapis.

Tik necērt vairs kokus, tik akmeni necel,
Būs citādi brīži, un citāda redze,
Būs vilņi, kas uzsviedīs debesīs trejās,
Būs ļaudis, kas runāsies vienīgi dzejās.

Kur atmiņas blīvas kā atradnes zelta,
Stāv pasaule mūsu ir dalīta, šķelta,
Kur taureņi aizlido ciešanu brīzēs,
Mēs kājojam taisni tais dangātās risēs.

Es rakstīju jums par to klīstošo dēlu,
Kas zaudējis visu, ko nosaukt par cēlu,
Par rozēm, kam ziemā ir auksti bez gala,
Ka ļaudis arvien Dievu rauj, nesadala.

Tik ļauj strautam plūst, vējam nestāties ceļā
Un raugi, kā tuksnesī kamoli veļas,
Ar' dūmaka kļiedināsies aklā sapnī,
Tai saulainu sveicienu uzsauks jauns labrīts.

Kur atmiņas sulo kā asiņu vāte,
Kur apdzisis snauž kāda vulkāna krāter's,
Dus arī tā griba, kas aizmirstas miegā,
Kam cilvēces skats kļuvis pelēki pliekans.

lēna diena ātras domas
kā no karstas chromosomas
zibens pelni krastā izlīst
augšup pacelts dieva zizlis

savāc pīšļus seko gammai
mostas diena skanēdama
pāri visam uzausts tīklājs
multiversa zvaigžņu miglājs

redz tik kāpurveida sapņus
visu veidu dīvus patņus
kas no jūras kāpj uz smiltīm
raidot sveicienvārdus ciltīm

steigšus diena liekas gausa

kāds tik katlu vākus dauza
šķēpeļotie jautājumi
pēkšņi šķietas visi dumji

atzīsties jel krasta kāpa
kam būs jānokāpj no trapa
vai mēs dzīvosim vēl reizi
pat ja šodien viss ir greizi

vai mēs auklēsim to jausmu
kuŗa uzplūdīs kā paisums
un vai slīpēsim mēs nažus
kuŗi caurdurs visas bažas

mūžu senie taujājumi
izzūd pelašķos kā dūmi
vai tur laukā vairāk tiesas
nekā iekšas riņķos grieztas

bet ja runājam par mīlu
jāiet turēt būs tās stilu
kas kā gatavota mulča
nošmakstēs kā kaira buča

lēna diena vēl joprojām
tak tā omu nesabojā
vārdi dus jo omulīgi
jāizdomā jauni triki

man ap roku
ir transcendentāla aproce
un gredzeni pirkstos

**kas glaužas savā starpā
kā māsas zvaigznes
debesu jumā**

**ceriet uz pastāvīgu izlaušanos
gaumīgie staltbrieži
šinī iluzorā visumā
nav vietas realitātei**

**ceriet uz iešanu sērst
vakantie vīnogulāji
mēs drīz būsīm tur
kur atmiņu nepazīst**

**man ap kaklu
ir dzīvības kvalitātes etalōns
un mati garšļaukus nokarājas
kā izdevība izklūt brīvībā
pie nesataustāmām saulēm
un mēnešiem ar tukšiem vidiem**

**ceriet uz virsskaņu svilpšanu svaigajā gaisā
mani izdarīgie celmlauži
jūsu dūres būs drīz izstieptas
iekš gaismas traukšanās**

**ceriet uz bezviltus simpātijām
visi pasaules iemītnieki
šinī dimensiju sacensībā
cilvēks taču var galīgi nojūgties**

**man uz galvas
ir degošs jāņu vaiņaks
kas izsvilina pēdīgās domas**

no pārsvīdušām smadzenēm
tālab vienam klikšķim ir jānotiek
kas ievestu mūs auglīgā prērijā

kamēr drīkstam
neienīstam
kamēr plauja
smeļam saujām

visu īsto
nesamisto
degto kvēli
dārgi cēli

iekrīt blodā
vārdi goda
miers jau uzspurdz
tā kā gunskurs

noslēgts eposs
dejo stepu
veŗas debess
ass top lemes's

kamēr pūšam
mūsu mūžam
abi gali
brauc uz bali

skafandriskos
mēness diskos
cepas cāļi

alusbrāļi

aizmirsts likums

dalīts līgums

dieva ziņas

aiziet cīņās

ne par velti

esam velti

pil no krāgas

gaismas cakas

un pie kapa

dzērājs lāpās

kuršu kāpās

jausmas trāpās

ej ar mieru

ja nav nieŗu

smejies čaulā

kas ko kaula

izzūd visums

nakts par īsu

peļņies savām

sapņņu gravām

uzkod čili

kamēr zili

padebeši

pat ja sveši

kamēr peldam

nesašķeltam
būs būt spītam
neapdzītam

kur citas dimensijas kūšā
slēptas ziņas zemes rūšā
lodā apkārt būtnes maskās
kuŗas ļaužu rases mazgā

zemes garozā un alās
visās maijpuķēs un kallās
naudā varā gara baudā
dzīvo kvantu mijas tauta

reptiļi vai gaŗgalvainie
saka lai tu miesā mainies
esi gatavs teiksmu kaujām
dzīvām asinīm jo straujām

vai tad līderi un cari
būs tās zemes saules stari
vai tad būsīm atzinumā
tā kā odi slīksim rumā

neredzamā pasaulītē
nebeidz telepāti ritēt
dzīt uz priekšu apļa dančus
dziedot spēlējot vēl bandžō

neesam mēs vienīgajie
izvēlamies dzīvot klaji
maldos ka mēs vieni paši

esam savas zemes pāži

tomēr laiks ir pierādījis
cauri mūžiem ciltis vijis
rases dažādākās paudis
kaķa spalvas nepieglaudis

un ar multiversa slāņiem
neticēsim vairāk māņiem
dursim patiesību cauri
pūtīsim tad kaķa tauri

es iziešu šo spēli
ar demokrāta mēli
ar cīņu prātā jūgto
ar garu nepielūgto

un kritīs prāta ciņi
kad krastā izkāps līņi
kad mūžu nesakrāšu
es izpūtīšu dvašu

reiz sabruks prāta skaldnes
un celsies jaunais valdnieks
kas sapurinās zemi
uz vienu kas tik tēmē

jel lauzies gaismas stariņ
kā laužas domu bari
no sirdīm izklūt ārā
lai smietos zanzibārā

šī ir tik ilūzija
kas būs un ir un bija
vien traka alošanās
kur avis pulkiem ganās

tādēļ es cērtu pušu
to prātu aizmigušu
lai nāktu spriedums citāds
un nebūtu viss citāts

kur mīla sadeg vantīs
kas turīgs un kas mantīgs
ņems kājas drīz pār pleciem
jo uguns liesmos acīs

ar skaņu pēkšņu baismu
mēs samatīsim gaismu
kas ļaus mums lidot pāri
tiem sapņiem kas ir vāri

jo augšāmcelsies līķi
un zemi sies pie striķa
lai to kā vesarīti
drīz sviestu tur kur rīti

un tālab cilvēk gausais
vairs netupi jel auzās
bet spridzini ik jūtu
lai tauta brīva kļūtu

kā ar otu gleznata

**pasaules klusēšana šajā rītā
visapkārt svētsvinība
un saulstaru maigā vizēšana**

**tu balini maigās pēdas
avota dzidrajā mierā
un sāc līdzināties
tikko plaukušam ziedam**

**tevi apņem piedošana
kas līst pāri zemei
un cīruļi paceļas gaisā
šie dziesmu brīnuma vēstneši**

**nav mākoņu debess zilgmē
vien pēdējo zvaigžņu dzišana
un tu spārnojies dabiskā gaitā
kas ved cauri pateicības ielejām**

**slīd dieva roka pār zemi
un auglīgi top lauki
viņš izvēlējies šo vietu
lai mīlestību pasaulei nestu**

**saule jau ceļas augstāk
un tavas jūties kāpj līdz ar viņu
iekš šīs sapņu piepildīšanās
tava sirds ir mūžīgu laimi radusi**

**kā ar otu gleznata
svēta dabas klusēšana šai rītā
un mēs mostamies pumpuros
jo ziema beidzot ir galā**

tavā mīmikā
caurlidojoši mākoņi sārti
tavās dzirksteļojošajās acīs
septiņi pasaules brīnumi

kad tu ej caur gaviļējošām pļavām
tu laisties kā eņģeļa meita
un spārni tev jauni
kā dūjas pienbaltie spārni

tu nepazīsti jaunuma
kvēla dedzība tavu sirdi dziedējusi
tavā mīlestības versmē
es izkūstu kā pirmais bišu medus

tavs miers ir mani cauraudis
es attopos rāmības ielejā
kur putni salaidušies
tavas jaunavības dziesmu daiņot

kāds neticams spēks
ir tavas grācības pietātē
es brīnos par tavu viedumu
kas rūpīgi dēstīts tavā garā

cik ziemu un vasaru paies
līdz mēs savienosim
divu mūžību tiltus
tveicīgā mīlā

cik rudenī un pavasarī pārskries
līdz mēs satuvināsim

**divas degsmīgas sirdis
vienotā melodijā**

**es zinu tikai mirkli
kuŗu tu esi piepildījusi
ar smalkjūtības smaršu
kas virmo saticīgā pasaulē**

**es zinu tikai brīdi šo
kuŗu tu esi atvērusi
kā manu sirdi
lai tajā gaisma plūst**

**tavā dvēselē
caurstrāvoti visuma noslēpumi
tavos zīdam līdzīgajos matos
mana nebeidzamā aizraušanās vīta**